

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Galaktik Trenyolu'nda
Gece Vakti

Kenci Miyazava

Japoncadan Çeviren:
Ceren Ürkmez Türk

宮沢賢治

"Turnayı göründen vurdun, bu bilet o kadar değerli ki... Bununla göklerin ötesine bile seyahat edebilirsin! Göklerin ötesini de geçtim, gönlünden geçen her yere gidebilirsin! Hatta bu bilet sayesinde, Galaktik Trenyolu seni bu kusurlu dördüncü boyutun herhangi bir yerinde bırakabilir. Hem de istediğin zaman! Demek ki sen bayağı önemli bir çocuksun. Ne güzel!"

Duygusal ve sembolizm yüklü çocuk öyküleriyle tanınan Kenci Miyazawa, Japonya'nın en sevilen yazar ve şairlerinden biri. Birçok öyküsünde galaksiyi, uzayı ve yıldızları metafor olarak kullanmayı seçen Miyazawa'nın en önemli eseri *Galaktik Trenyolu'nda Geç Vakti* hem sevimli hem de hüzünlü bir yolculuğa anlıyor.

Arkadaşları tarafından dışlanan Giovanni, Yıldız Festivali gecesinde bir tepede yalnız başına gökyüzünü izlerken gizemli bir tren tepeye yaklaşır. Galaksiyi dolaşan bu trene binen Giovanni orada ona iyi davranan tek arkadaş Campanelli'yi görür. Birlikte bir takım yıldızdan diğerine yolculuk ederlerken tuhaf insanlarla karşılaşır ve dostluğun, mutluluğun ayrıca ölümün ne olduğunu öğrenirler.

Japon
Kıssakıları 25

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

ithaki

9 786050 951129

www.ithaki.org.tr

www.ithaki.org.tr

Kenci Miyazava (D. 27 Ağustos 1896 – Ö. 21 Eylül 1933)

Japonya'nın en kuzey eyaletlerinden Ivate'de doğdu. Lisedeyken Zen Budizmi üzerine çalıştı ve yazarlığında büyük etkisi olan Lotus Sutra'ya ömür boyu sürecek bir bağlılık geliştirdi. Ziraat fakültesinden mezun olduktan sonra yazarlık kariyerine başlamak için Tokyo'ya taşındı ancak hasta kız kardeşine bakmak için eve dönmek zorunda kaldı. Hayatının geri kalanında Ivate'de yaşadı. 1933'te zatürreden öldü. Yaşadığı dönemde şair ve roman yazarı olarak neredeyse hiç tanınmayan Miyazava'nın eserleri ölümünden sonra ün kazandı. 1982'de memleketinde hayatı ve eserlerine adanmış bir müze açıldı. En iyi bilinen eserlerinden biri, birçok kısa öyküsü gibi yirminci yüzyılın sonlarında animeye uyarlanan *Galaktik Trenyolu'nda Gece Vakti* adlı romanıdır. Japonya'nın en önemli şairlerinden biri sayılır.

Galaktik Trenyolu'nda Gece Vakti

Kenci Miyazava

Orijinal Adı: 銀河鉄道の夜

İthaki Yayınları - 2370

Japon Klasikleri - 25

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Ömer Ezer*

Yayıma Hazırlayan: *Selin Kurugül*

Düzeltili: *Ömer Ezer*

Kapak İllüstrasyonu: *Konen Uehara*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyüktırna*

1. Baskı, Mart 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-112-4

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Ceren Ürkmeztürk, 2023

© İthaki, 2023

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayinrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

KENCI MİYAZAVA

**GALAKTİK
TREN YOLU'NDA
GECE VAKTİ**

Japoncadan Çeviren
Ceren Ürkmeztürk

İÇİNDEKİLER

1	Öğleden Sonraki Ders	7
2	Matbaa.....	11
3	Ev.....	14
4	Kanturus Festivali Gecesi.....	18
5	Rüzgârgülü.....	24
6	Samanyolu İstasyonu.....	27
7	Kuzey Haçı ve Pliyosen Sahili	32
8	Kuş Avcısı	40
9	Giovanni'nin Bileti	47

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖĞLEDEN SONRAKİ DERS

“Evet, çocuklar. Farklı kültürlerde kimi zaman Samanyolu Nehri, kimi zaman da Sütü Yol diye adlandırılan bu bulanık beyaz şeridin aslında neyden meydana geldiğini biliyor musunuz?” diye sordu öğretmen, kara tahtayı kaplayan simsiyah yıldız haritasındaki boydan boya uzanan beyaz ve bulanık şeridi işaret ederek.

Campanella parmak kaldırdı. Ardından dört beş kişi daha parmak kaldırarak söz istedi. Giovanni de az kalsın söz istemek için parmak kaldıracaktı ki sonra hemen bu arzusundan vazgeçti. Önceden okuduğu derginin birinde, öğretmenin işaret ettiği şeridin yıldızlardan meydana geldiğini okuduğundan her ne kadar emin olsa da bu sıralar derslerde uyuklamaktan başka bir şey yapmıyordu. Ne kitap okuyacak zamanı ne de okuyacak bir kitabı vardı. Sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu.

Öğretmen, Giovanni'nin söz almaktan vazgeçtiğini fark etti.

“Giovanni, cevabı biliyormuş gibi görünüyorsun.”

Giovanni kendinden emin bir tavırla hemen ayağa kalktı; ama orada öylece dururken soruya vereceği yanıtın aklından uçuverdiğini fark etti. Bir sıra önde oturan Zanelli arkasına dönmüş, Giovanni’nin suratına bakarak kıs kıs gülüyordu. Giovanni’nin yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmişti. Öğretmen sorusunu yineledi:

“Gece vakti büyük bir teleskopla bu şeride bakarsak, orada çoğunlukla ne görürüz?”

Giovanni, “Sorunun cevabı ‘yıldız’ olmalı,” diye içinden geçirmesine rağmen bu düşüncelerini söze dökmekte gecikti. Öğretmen bir süre cevap bekledikten sonra gözlerini Campanella’ya çevirdi.

“Evet, Campanella.”

Campanella az önce o kadar büyük bir hevesle parmak kaldırıyordu ki şimdi mahçup bakışlarla ayakta duranın o olduğuna inanmak güçtü. O da soruya cevap veremedi sirasına geri oturdu.

Soruyu bilememesine şaşırان öğretmen, Campanella’ya bakıp, “Evet, o zaman...” dedi ve yeniden yıldız haritasını işaret etti. “Buradaki bulanık beyaz şeride büyük ve güçlü bir teleskopla bakarsak bir sürü minik yıldız görebiliriz. Öyle değil mi, Giovanni?”

Giovanni’nin yüzü tekrar kızardı. Onaylayarak başını sallıyordu ama gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu.

Evet, cevabı biliyordum. Campanella da biliyordu, sonuçta babası bir bilimadamı. Bir kereşinde babasının evindeyken bir dergide okumuştuk, orada öyle yazıyordu. Campanella, derginin sayfalarına şöyle bir baktıktan sonra babasının çalışma odasından kalın bir kitap getirmişti. Samanyolu’nun resminin

olduğu sayfayı açıp saatlerce aynı sayfayı incelemiştik. Simsiyah kâğıdın üzerine bir sürü beyaz yıldızın yayıldığı müthiş bir resimdi. İkimiz de bu resmi gördük, Campanella'nın bunu unutmuş olması mümkün değil. O zaman neden hemen cevap veremedi? Bu sıralar sabahları da öğleden sonraları da işe gittiğimi biliyor, okul çıkışlarında kimseyle konuşmaya hâlim kalmıyor, Campanella'yla da artık pek muhabbet edemiyoruz. O da yüzden bana acımış ve bilerek soruya cevap verememiş olmalı. Campanella ile eskisi gibi görüşmemek beni çok üzüyor.

Giovanni'nin içini bir acıma duygusu kapladı, hem kendisi hem de Campanella için.

Öğretmen yine söze başladı.

“Peki, Samanyolu'nun gerçek bir nehir olduğunu varsayarsak, içindeki her bir yıldızın da bu nehrin dibindeki kumlara veya çakıl taşlarına karşılık geldiğini düşünebiliriz. Başta da söylediğim gibi bu bulanık şerit, başka dillerde Sütü Yol veya Samanyolu Nehri olarak da isimlendiriliyor. Bu şeridi gerçekten de içinde süt akan devasa bir nehir olarak hayal edersek, sütün içindeki yağ tanecikleri de yıldızlar olurdu.

“O hâlde ‘Geriye kalan beyaz sıvı ne işe yarıyor?’ sorusu aklınıza gelebilir. İşte geriye kalan bu beyaz sıvı da yıldızların uzay boşluğuna saçtığı ışıklardan başka bir şey değil. Hatta Dünya'mız ve her gün gördüğümüz Güneş de aynı nehrin içinde süzülüyor. Yani biz de Samanyolu'ndaki çakıl taşlarından birinin üzerinde yaşıyoruz. O zaman olduğumuz yerden, bu Samanyolu Nehri'nin içinden etrafımıza baktığımızda yıldızların en yoğunlukta olduğu yerlerin daha beyaz ve daha bulanık olması gerekir, öyle değil mi? Tıpkı denizlerdeki en derin bölgelerin mavinin daha koyu

tonlarında görünmesi gibi... Şimdi herkes dikkatini bu modele versin lütfen.”

Öğretmen, içi parlak kum taneleriyle dolu, her iki tarafı da dışbükey olan bir lensi gösteriyordu.

“Samanyolu’nun şekli de buna benzer. Teker teker parıldayan her bir kum tanesini, gökyüzünde her daim gördüğümüz Güneş gibi ışık saçan bir yıldıza benzetebiliriz. Bizim Güneş’imizin de bu modelin merkezinden birazcık daha uzakta bulunduğunu, hemen bitişiğinde de Dünya’mızın olduğunu düşünelim. Modelin içinden gece vakti etrafı seyrettiğimizi hayal edelim. Modelin tam ortasından lensin inceldiği kısımlara bakarsak yalnızca birkaç kum tanesinin, yani yıldızların parladığını görürüz. Lensin ortalarında ise cam biraz daha kalın olduğu için bir sürü yıldız görmek mümkündür. Merkezden bakıldığında en uçtaki yıldızların ışığı, gerçekten de samandan oluşan bir yoldaki toz taneleri gibi belli belirsiz beyaz bir renkte parıldar. İşte, Samanyolu’nun görünüşü böyledir çocuklar. Süremiz kalmadığından bu galaksinin ne kadar büyük olduğunu ve içinde ne çeşit yıldızlar bulunduğunu bir sonraki dersimizde öğreneceğiz. Bugün Samanyolu Festivali* var, hepinizin akşam dışarı çıkıp bol bol gökyüzüne bakmasını istiyorum. Bugünkü dersimizin sonuna geldik, kitap ve defterlerinizi kaldırabilirsiniz çocuklar.”

Sıra altına konan kitapların ve kapanan defterlerin hışırtısı sınıfı doldurdu. Ardından öğrenciler tertipli bir şekilde sıraya geçtiler ve öğretmene selam verip sınıfı terk ettiler.

* (Jap.) *Tanabata*. “Yıldız Festivali” olarak da isimlendirilen ve temmuz ya da ağustos aylarında Japonya genelinde kutlanan bir festivaldir. —çn

İKİNCİ BÖLÜM

MATBAA

Giovanni okuldan çıkarken avlunun köşesindeki kiraz ağacının orada yedi sekiz sınıf arkadaşının eve gitmek yerine Campanella'nın etrafında toplandığını gördü. Şüphesiz, akşamki festivale hazırlayacakları ışıklar için toplamaları gereken küçük su kabakları hakkında konuşuyor olmalıydı. Bu kabakların oyulduğunu ve içine mavi ışıklar yerleştirilerek festival gecesini nehrin yüzeyine bırakıldığını biliyordu.

Giovanni kollarını sallayarak adımlarını hızlandırdı ve okul kapısından dışarı çıktı. Yanından geçtiği evlerde akşamki Samanyolu Festivali için hummalı bir hazırlık vardı. Porsuk ağaçlarının saçaklarından yapılmış yuvarlak dekorlar ve lambalar beyaz selvi dallarına asılıyordu.

Giovanni, eve dönmek yerine kasabanın yolunu tuttu ve üç köşeyi döndükten sonra büyük bir matbaaya vardı. Giriş kapısına yakın olan veznede üzerine bol gelen beyaz gömleğiyle oturan adamı selamlayarak içeri girdi, ayakkabılarını çıkardı ve önündeki büyük kapıyı açtı. Daha gündüz saatle-

ri olmasına rağmen içerideki tüm ışıklar açıktı ve silindirli baskı makinelerinden çıkan gürültü odayı dolduruyordu. Kimi başına kumaş bağlamış, kimi de siperlik takmış bir sürü işçi şarkı söylercesine bir şeyler okuyor, hesap yapıyor, envai çeşit işle uğraşıyordu.

Giriş tarafından üçüncü sırada bulunan yüksek bir masaya giderek orada oturan adamı selamladı. Adam bir süre rafları karıştırdı ve kendisine küçük bir kâğıt uzattı. Kâğıttaki notta “Bugünlük işlerin bu kadarını halledersin herhalde,” yazıyordu.

Giovanni, masanın dibindeki küçük, yassı kutuyu alıp odanın karşısına, çok sayıda ampulün yandığı tarafa geçti. İçinde her biri darı tanesi kadar küçük on binlerce hurufat bulunan kutular, odanın köşesinde tavana kadar üst üste yığılmış yamuk bir duvar oluşturuyordu. Bu yığına doğru gidip çömelen Giovanni, hurufatları elindeki minik cımbızla toplamaya başladı.

Mavi önlüklü bir adam Giovanni’nin arkasından geçip, “Oo, dükkânın büyüteci de buradaymış, günaydın!” diyerek dalga geçti. Bu tatsız şakayı duyan dört beş adam ise Giovanni’nin olduğu tarafa dahi bakmadan soğuk kahkahalar attılar.

Gözlerini ovuşturmak için sürekli kısa molalar veren Giovanni, harfleri yavaş yavaş toplamaya devam ediyordu.

Saat altıyı vurduktan kısa bir süre sonra hurufatları içine koyduğu yassı kutuyu, elindeki kâğıtla karşılaştırarak son kez kontrol etmesinin ardından yeniden masadaki adama doğru yöneldi. Adam kutuyla birlikte kâğıdı da alarak belli belirsiz kafasını salladı. Giovanni adamın önünde eğilip

* Eski tip matbaalarda kullanılan küçük harf kalıpları. —*çn*

selam verdi, kapıyı açtı ve veznede duran diğer adamın yanına gitti. Beyaz gömlekli veznedar tek kelime etmeden Giovanni'ye küçük bir gümüş sikke uzattı. Çocuğun gözleri parlıyordu. Keyfi yerine gelen Giovanni, çantasını bıraktığı yerden alıp bir hışımla kendini dışarı attı. Pastaneye yaklaşırken çaldığı neşeli ıslıklar ona eşlik ediyordu. Bir somun ekmek ile bir paket kesme şeker aldı ve tüm hızıyla koşarak oradan uzaklaştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EV

Giovanni'nin ulaşmak için hevesle koştığı yer, şehrin kenar mahallesinde bulunan küçük bir evdi. Binanın yan yana üç giriş kapısı bulunuyordu ve en soldaki kapının yanındaki kutularda mor lahana ve kuşkonmaz vardı. Evin iki küçük penceresinden güneşliklerin kapalı vaziyette olduğu görülebiliyordu.

“Anne, ben geldim!” diye seslendi Giovanni ayakkabılarını çıkarırken. “Nasıl oldun? Daha iyi misin?”

“Hoş geldin, Giovanni! İşten çıktın, yorgunsundur,” diye karşılık verdi annesi. “Bugün hava serindi, şimdi çok daha iyiyim.”

Annesi girişe en yakın odada, başına eşarp sarmış istirahat ediyordu. Giovanni odaya girip pencereyi açtı.

“Bak, bugün kesme şeker aldım. Süte katıp sana getireyim diye...”

“Aa, istersen önce sen ye. Canım şimdi bir şey yemek istemiyor.”

“Ablam ne zaman geldi?”

“Saat üç gibi buradaydı. Bütün ev işlerini halletti, sağ olsun.”

“Anneciğim, sütçü hâlâ gelmedi mi?”

“Hayır, bugün uğramadı.”

“Ben alıp geleyim hemen.”

“Olmaz öyle, acelesi yok. Sen önce bir şeyler ye bakalım, ablan evden çıkmadan domatesli bir şeyler hazırlayıp şuraya koymuştu.”

Kurt gibi aç olmasına rağmen bir müddet düşünen Giovanni, “Yiyeyim madem,” diye yanıt verdi. Pencere tarafında duran yemek tabağını ve ekmeği alıp iştahla yemeye başladı. “Anne, bence babam yakın zamanda dönecek.”

“Bana da öyle geliyor ama nereden çıktı bu şimdi?”

“Bu yıl kuzey tarafında inanılmaz balık bolluğu varmış, sabahki gazetede okudum.”

“Peki ama babanın balıkçılık yaptığını nereden biliyorsun?”

“Kesin balıkçılık yapıyor. İnsanlar, babamın su samurlarını ve fokları avladığını söylüyorlar ama onun hapse girecek kadar kötü bir şey yapması mümkün değil. Daha önce okula bağışladığı kocaman yengeç kabuğu ve ren geyiği boynuzu hâlâ vitrinde duruyor. Öğretmen tek tek altıncı sınıfları ziyaret ederek babamın getirdiklerini öğrencilere yakından gösteriyor.”

“Baban bir dahaki sefere sana susamuru derisinden bir ceket getireceğini söylemişti, değil mi?”

“Herkes cekete n'oldu diye soruyor, dalga geçiyorlar benimle.”

“Baban hakkında kötü şeyler mi söylüyorlar?”

“Evet, ama Campanella hariç, o öyle şeyler yapmaz. Hatta diğerleri benimle dalga geçince Campanella çok üzülüyor.”

“Baban ile Campanella’nın babası ikiniz gibi yakın arkadaştı, biliyor musun?”

“Demek o yüzden babam beni Campanella’nın evine götürmüştü. O zamanlar ne güzeldi. Neredeyse her okul çıkışı Campanella’nın evine giderdim. Orada ispirtoyla çalışan bir oyuncak tren vardı. Rayların yedisini birleştirip daire şekline getiriyorduk. Üstelik raylarda elektrik direkleri ve sinyal lambaları da vardı; sinyal ışığı tren geçtikten sonra yeşile dönerdi. Bütün gün oynayıp tüm ispirtoyu bitirince de yerine gazyağı koyardık ama o da hazneyi kapkara ederdi.”

“Evet, sürekli beraberdiniz.”

“Sabahları onlara gazete teslim etmeye gidiyorum ama evin içinde ses seda olmuyor.”

“Sabah erkenden gidiyorsun diye öyledir.”

“Sauer diye bir köpekleri var. Kuyruğu tıpkı süpürgeye benziyor. Ne zaman onlara gitsem Sauer de koklaya koklaya peşimden geliyor. Hem de ta mahallenin sonuna kadar takip ediyor beni, bazen daha uzaklara da geliyor hatta. Bu akşam okuldakilerle küçük su kabaklarına ışık koyup nehirde yüzdürmeye gideceğiz. Kesin Sauer de bizimle gelir.”

“Doğru, bu akşam Samanyolu Festivali vardı, değil mi?”

“Evet, süt almaya gitmişken festivale de göz atarım diyordum.”

“Gidebilirsin tabii ama nehre girmeyeceksin, tamam mı?”

“Merak etme, ben kıyıdan izlerim sadece. Bir saate dönmüş olurum.”

“Bir saatten uzun da kalabilirsin. Campanella ile gideceksen endişe etmem.”

“Campanella ile birlikte olurum zaten. Çıkmadan camı kapatayım mı, anneciğim?”

“İyi olur, oğlum. İçerisi serinledi iyice.”

Giovanni ayağa kalktı, pencereyi kapatıp sofrayı topladı ve koşa koşa ayakkabılarını giymeye gitti.

“Bir buçuk saate dönerim!” dedi ve aceleyle dışarıdaki karanlığa çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KANTURUS FESTİVALİ GECESİ

Giovanni'nin ıslık çalar gibi büzdüğü dudaklarından mutsuzluğunu anlamak mümkündü. Kapkara selvi ağaçlarının iki yana dizildiği karanlık yoldan yokuş aşağı inerek şehre vardı.

Yokuş bitince gördüğü kocaman bir sokak lambası, açık mavi renkteki olağanüstü ışııyla etrafı aydınlatıyordu. Giovanni lambaya yaklaştıkça, bir hayalet gibi peşine takılan uzun ve bulanık gölgesi giderek koyulaşarak keskin ve koyu hatlar kazandı. Ayaklarını indirip kaldırmaya, kollarını sallamaya ve Giovanni'nin dibinden ayrılmadan onunla birlikte yürümeye başladı.

Bana bakın, bir tren lokomotifiyim, hem de çok güzel bir lokomotifim! Dikkat edin! Yokuş aşağı iniyorum. Birazdan şu sokak lambasının yanından geçeceğim. Şuna bakın! Şimdi de gölgem pusula ibresi oldu, mıknatıs gibi etrafımda dönüp yine önüme geldi.

Atabildiği en uzun adımlarla sokak lambasının ya-

nından geçen Giovanni, sınıf arkadaşı Zanelli ile karşılaştı. Lambanın diğer tarafındaki karanlık yoldan gelen Zanelli'nin yakası güzelce ütülenmiş yeni gömleği göze çarpıyordu. Giovanni'nin tam önünden yürüyordu.

“Selam Zanelli, su kabaklarını yüzdürmeye—” diye söze giren Giovanni daha lafını bitiremeden Zanelli, “Hey, Giovanni!” diye bağırıp arkasına döndü ve “Babanın getireceği susamuru derisinden ceket n'oldu? Göremedik hâlâ,” diye dalga geçmeye başladı.

Giovanni buz kesilmiş, kulakları çınlamaya başlamıştı.

Giovanni, “Derdin ne senin, Zanelli?” diye bağırmaya başladığında Zanelli çoktan önünde selvi ağacı olan bir eve girip gözden kaybolmuştu.

Ben bir şey yapmıyorken neden Zanelli gelip benimle böyle konuşuyor? O çırpı bacaklarıyla eve koşarken tam bir fareye benziyor. Ben onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmıyorken niye böyle şeyler söylüyor ki? Salak olduğu için tabii, başka neden olacak?

Baştan aşağı minik lambalarla ve ağaç dallarıyla bezenmiş güzel sokaklarda yürürken Giovanni'nin aklını bunun gibi türlü türlü düşünceler kurcalıyordu. Önünden geçtiği bir saat dükkânının parlak neon ışıkları vitrini öne çıkarıyordu. Vitrin camının ardında, kırmızı taşlardan yapılmış, gözleri fırıldak gibi dönen bir baykuş duruyordu. Baykuşun etrafındaki muhtelif mücevherler okyanus rengindeki kalın cam tabakasının üzerinde, tıpkı yıldızlar gibi usulca dönüyorlardı. Vitrinin diğer tarafındaki bronzdan yapılmış Kentaur* figürü de kendi eksenindeki dönüşünü tamamlam-

* Kentaur (Kanturus): Yunan mitolojisinde yarı insan ve yarı at bedene sahip hayali varlık. —çn

mak üzereydi. Cam tabakasının tam ortasında ise siyah bir düzlemküre vardı.

Giovanni kendi varlığını unutup gözlerini düzlemküredeki takımyıldızlarına dikti. Buradaki model, öğlen okulda gördüğünden çok daha küçük olmasına rağmen öyle bir tasarlanmıştı ki haritanın üzerindeki plakayı döndürüp herhangi bir tarih ve saat seçtiğinde oval bölmenin içindeki mekanizma hareket ediyor ve yıldızların seçilen tarih ve saatteki konumunu gösteriyordu. Haritanın tam ortasında, yukarıdan aşağıya doğru uzanan tanıdık ve bulanık şeridi gördüğü anda oranın Samanyolu Galaksisi olduğu fark etti. Galaksinin en alt kısmı, sanki bir patlama yüzünden hafifçe yırtılmış da oradan tüten buharlar belli belirsiz bir kuşak yaratmış gibi görünüyordu. Haritanın arkasındaki üç ayaklı iskemlenin taşıdığı minik teleskobun sarı rengi göz alıcıydı. Tüm takımyıldızlarının yılan, balık, testi ya da değişik yaratıklar şeklinde tasvir edildiği büyük yıldız haritası da arkadaki duvara asılıydı. Giovanni büyülenmiş hâlde haritaya bakarken bu akreplerin, savaşçıların ve çeşitli diğer eşyaların hakikaten gökte böyle sıkış tepiş durmasının mümkün olup olmadığını sorguladı. “Ne güzel olurdu Samanyolu’na gitsem, oralarda doya doya gezsem,” diye düşünerek bir müddet haritaya baktı dalgın gözlerle.

Aniden annesine alacağı sütü anımsayan Giovanni, saatçinin önünden ayrıldı. Ceketinin dar gelen omuzlarından şikâyetçi olmasına rağmen bilerek göğsünü gere gere ve kollarını sallaya sallaya şehre doğru yürümeye devam etti.

Tertemiz hava, berrak bir su gibi sokaklardan ve dükkânların önünden hızla esip geçiyordu. Köknar ve meşelerin koyu yeşil dallarıyla çevrilmiş direkler hafifçe aydın-

latıyordu sokağı. Elektrik şirketinin önüne dikili altı tane çınar ağacına minik ışıklar asılmıştı ve etraf, tam anlamıyla denizkızlarının yaşadığı sualtı şehirlerine benziyordu. Bütün çocuklar yeni kimonolarını giymiş, ıslıklarıyla Yıldız Şarkısı'na* eşlik ediyor, “Kentaur bize çiy yağdıra! Kentaur bize çiy yağdıra!” diye bağırıp oraya buraya koşuşturuyorlardı. Bazı çocuklar da içinde magnezyum olan havai fişekleri ateşleyerek gökyüzüne bakıyor, mavi ışıklar patlayınca neşeli çığlıklar atıyorlardı. Herkes doyasıya eğlenirken Giovanni kendini festivalin coşkusuna kaptıramadığından boynu bükük oturuyor, düşüncelere dalıyordu. Hızlı adımlarla mandıranın olduğu tarafa yürümeye başladı.

Giovanni çok geçmeden yüzlerce, hatta binlerce kavak ağacının yıldızlı gökyüzüne uzandığı, kasabanın dış kesimine varmıştı. Mandıranın siyah bahçe kapısından içeri girip ışsız mutfağın önüne geleli daha saniyeler olmamıştı ki her yanını yoğun bir büyükbaş hayvan kokusu sardı. Giovanni şapkasını çıkarıp, “İyi akşamlar,” diye seslense de herhangi bir cevap alamadı. İçeride kimse yok gibiydi.

İleri doğru utangaç adımlar atarken, “İyi akşamlar, kimse var mı?” diye yeniden seslendi. Kısa bir süre sonra sağlığının pek de iyi olmadığı her hâinden anlaşılan yaşlı bir kadın kapıda göründü. Homurdanarak Giovanni'ye yaklaşıp ne istediğini sordu.

Giovanni tüm cesaretini toplayarak, “Şey, bugün adresimize süt gelmedi de ben de o yüzden kendim almaya gelmiştim,” diye derdini anlattı. Yaşlı kadın kırmızı gözaltılarını ovuşturarak Giovanni'yi azarladı:

* “Hoşi Meguri No Uta”, Kenci Miyazava tarafından bestelenmiş gerçek bir şarkıdır. Bu şarkının sözlerinde, ağustos ve eylül ayları arasında Japonya'da görülebilen yaz takımyıldızlarının isimleri geçer. —çn

“Ben bilmem, şimdi kimse yok burada. Yarın gelirsin, oldu mu?”

“Annem çok hasta, bu akşam mutlaka süt almam lazım.”

“O zaman daha sonra gel,” diye cevapladı yaşlı kadın, bir an evvel içeri girmek için can atıyordu.

“Öyle mi? Sağ olun madem,” dedi başını hafifçe eğerek ve oradan ayrıldı.

Dört yol ağzından dönerken, köprüye giden caddedeki tuhafiyenin hemen önünde kara gölgeler ve hayal meyal görünen beyaz tişörtlü silüetler fark etti. Altı yedi öğrencinin ıslıklar ve kahkahalar eşliğinde yürüdüğünü, içine ışıklar yerleştirdikleri minik su kabaklarını taşıyarak kendisine doğru yaklaştıklarını gördü. Bu ıslık ve kahkahalarda Giovanni’ye tanıdık gelen tınılar vardı. Evet, bu tanıdık sesler kuşkusuz onun sınıf arkadaşlarıydı. Onlarla karşılaştığına gayriihtiyari şaşırان Giovanni onları görmemiş gibi yaparak geri dönmeyi aklından geçirse de bu kararından vazgeçip tüm özgüvenini toplayarak onlara doğru yaklaştı.

“Nehre mi gidiyorsunuz?” diye sınıf arkadaşlarına seslenmek istemişti Giovanni ama boğazı düğümlenmiş, ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı.

“Giovanni, susamurundan ceket vardı senin, n’oldu o?” diye laubali laubali soran kişi, demin karşısına çıkan Zanelli’den başkası değildi.

Diğer çocuklar da “Gelir yakında kesin, merak etme,” diye dalga geçmeye devam ettiler. Giovanni’nin suratı kıpkırmızı olmuştu. Bacaklarının tuttuğundan emin bile olmadan grubun yanından geçip gitmeye çalışırken bir anda onların arasında Campanella’nın da olduğunu gördü. Campanella sessiz sedasız oracıkta durmuş hafifçe gülümserken

yüzünde acıyan bir ifade vardı. Giovanni'nin öfkelerini sezdiği belliydi.

Giovanni, kendini Campanella'nın bakışlarından kurtarmayı başardı. Arkadaşının uzun boylu silüetini geride bıraktıktan kısa bir süre sonra gürültülü ısıkları yeniden duymaya başlamıştı. Sokaktan dönerken Zanelli'nin arkasına baktığını fark etti. Ardından Campanella'nın daha da yüksek sesle ısık çalarak ileride hayal meyal görünen köprüye doğru yürüdüğünü gördü.

Kalbini hüznün ve yalnızlık bürüyen Giovanni, birdenbire bütün gücüyle koşmaya başladı. Ellerini kulaklarına koymuş ve tek ayak üzerinde zıp zıp zıplayan küçük çocuklar, Giovanni'nin koşarak geldiğini görünce onun da eğlenceye dahil olmak istediğini düşünerek şamatayla bağrıışmaya, oraya buraya koşuşturmaya başladılar. Bunun üzerine Giovanni, hızını daha da artırarak ilerideki siyah bir tepeye doğru yol almaya devam etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RÜZGÂRGÜLÜ

Mandıranın arkasında hafif eğimli bir tepe vardı. Kuzeydeki Büyükayı Takımyıldızı'nın alt tarafında belli belirsiz görünen siyah ve durgun zirveler her zamankinden daha alçakta hizalanmış gibiydi.

Giovanni küçük bir koruya girdi. Üzeri çiyle kaplanmış nemli patikadan hızlı adımlarla yokuş yukarı tırmanıyordu. Kapkara çayır otlarının ve çeşit çeşit şekillere bürünmüş çalılıarın arasından geçerken, dar patikanın üzerinde yıldızlarla aydınlanmış parlak ve ince bir çizgi gözüküyordu. Çalılıkların arasındaki böcekler, mavi ışıklarını sergileyerek dört yanda kanat çırpıyorlardı. Bazı yaprakların üzerindeki şeffaf mavi ışıkları gören Giovanni, okul arkadaşlarının nehre götürdüğü minik kabak lambalarını anımsadı.

Çam ve meşe ağaçlarıyla dolu karanlık korudan geçtikten sonra kafasını kaldırdı ve karşısında engin gökyüzünün, uçsuz bucaksız bir kubbe gibi dört bir yanı kapladığı inanılmaz bir manzara buldu. Samanyolu'nun güneyden kuzeye doğru

uzanan solgun ışıklarını çıplak gözleriyle görebiliyordu. Tepenin zirvesindeki rüzgârgülünü bile net bir şekilde görmek mümkündü buradan. Yabani kasımpatılar ve çançiçekleri tüm tepeyi süslerken hayal dahi edilemeyecek güzellikteki kokularını etrafa saçıyordu. Tepenin üzerinden geçen yalnız bir kuş, kanatlarını çırparak şarkılar söylüyordu.

Giovanni zirvede duran rüzgârgülünün tabanına geldi ve koşmaktan bitap düşmüş bedenini serin çimlerin üzerine attı.

Karanlığın içinde göze çarpan şehir ışıkları, deniz altındaki bir ülkenin sarayını andırıyordu. Çocukların şarkıları ve ıslıkları şehirden yükselen ışıklara karışıyor, dört yandan gelen neşeli bağrışlar belli belirsiz seçilebiliyordu. Tepedeki otları okşayan rüzgârın uğultusunu duydu Giovanni. Terden sıırıslık olmuştı tişörtü onu biraz üşütüyordu. Şehir sınırından başlayan geniş ve karanlık düzlüklerin uzandığı ufuk çizgisine dalıp gitti.

Tam baktığı taraftan gelen bir trenin sesini duydu aniden. Küçük trenin yanına dizilmiş kırmızı pencerelerden, kimisi elma soyan kimisi de gülümseyerek sohbet eden çok sayıda yolcuyu seçebiliyordu. Bu manzaraya şahit olan Giovanni, iliklerinde hissettiği yalnızlığın doldurduğu gözlerini yeniden göklere çevirdi.

Gökyüzündeki beyaz, bulutsu şeridin aslında yıldızlarla dolu olduğu söylenirdi ama bu gökyüzü, o öğlen vakti öğretmeninin anlattığı gibi soğuk ve bomboş bir yere benzemiyordu hiç. Hatta aksine, gökyüzüne baktıkça oranın aslında minik ormanlara, çiftliklere ve çayırlara ev sahipliği yapan güzel bir yer olabileceğini geçiriyordu aklından. Çalgı Takımyıldızı'nın pırıl pırıl mavi ışıkları önce üçe, sonra

dörde katlanarak göz kırpmaya başladılar, yıldızlar ışıktan ayaklarını tekrar tekrar dışarı uzatıp en sonunda mantarlara benzeyene kadar geriniyorlardı sanki. Hemen karşısında görünen şehir, belli belirsiz parlayan binlerce yıldıza ya da devasa bir sis bulutuna dönmüştü gözleri önünde.

ALTINCI BÖLÜM

SAMANYOLU İSTASYONU

Giovanni hemen arkasındaki rüzgârgülünün üçgen bir tabelaya dönüştüğünü gördü; tabela bir süre sonra ateş böcekleri gibi, bir görünüp bir kaybolmaya başladı. Tabelanın gittikçe belirginleştiğini, en sonunda da gökyüzündeki lacivert ve gri çayırların önünde öylece yükseldiğini fark etti. Daha yeni dövülmüş çelikten bir plakanın saçtığı buzlu ışık gibi göz kamaştıran tabela, gökyüzündeki kırlardan yukarıya uzanıyor, tüm heybetiyle kendini gösteriyordu.

Nereden geldiği belli olmayan esrarengiz bir sesin, “Samanyolu İstasyonu! Samanyolu İstasyonu!” diye bağırdığını duydu Giovanni birden. O sırada gözleri önündeki her şey hızlı hızlı parıldamaya, kör edecek kadar göz kamaştırıcı ışıklar saçmaya başladı. Sanki milyonlarca mürekkepbalığı aynı anda korkudan taş kesilmiş de fosforlu ışıklarını göklerden aşağı Giovanni’nin üzerine yağdırmış gibiydi. Sanki bir elmas şirketi, fiyatlarını düşürmemek için kazdığı elmas miktarını aslında olduğundan az göstermiş, sonra da depo-

sunda sakladığı elmaslar bir anda ortaya saçılmış gibiydi. İşte Giovanni'nin karşısında giderek daha da parlak bir hâl alan bu gerçeküstü manzara, gözlerini ne kadar ovuşturursa ovuştursun orada durmaya devam ediyordu.

Etrafına dikkatli bakınca demin gördüğü küçük ve gürültülü trenin içinde hareket hâlindeyken buldu kendini Giovanni. Sahiden de içini minik sarı ışıkların aydınlattığı şık vagonun pencerelerinden dışarı bakarak, raylarda ilerleyen trenin içinde oturuyordu şu anda. Vagonun kadife kumaştan mavi koltukları neredeyse boştu. Pirinçten yapılmış iki büyük buton, Giovanni'nin karşısındaki koyu gri duvarın cilalı yüzeyinde dikkat çekiyordu.

Giovanni'nin gözü, bir öndeki koltukta ıslak ve siyah bir ceketle oturan ve kafasını pencereden dışarı sarkıtarak etrafı izleyen uzun boylu çocuğa ilişti. Çocuğun omuzları Giovanni'nin ilgisini çekmiş, daha önce bu çocuğu bir yerlerde gördüğüne dair bir hisse kapılmıştı. Bu gizemli yolcunun kimliğini öğrenmek için sabırsızlanan Giovanni, tam kendi tarafındaki pencereden kafasını çıkarmak üzereyken çocuk aniden koltuğuna oturup Giovanni'nin olduğu yöne baktı.

O çocuk Campanella'ydı.

Giovanni, "Deminden beri orada oturan sen miydin?" diye sormayı düşündüğü sırada Campanella hızlı davranarak söze girdi:

"Diğerleri de çok hızlı koştular ama geç kaldılar. Zanelli bile inanılmaz hızlı koşuyordu ama trene yetişemedi."

Tabii ya, sanırım beraber bir geziye çıkacaktık, diye içinden geçiren Giovanni, "Diğerlerini de beklemek ister misin?" diye sordu.

Daha sonra Campanella, "Zanelli çoktan döndü. Babası almaya gelmiş," diyerek devam etti.

Campanella konuştuğuca nedense yüzü solgunlaşıyor, gittikçe acı çeker gibi bir ifade alıyordu. Buna şahit olan Giovanni'nin de içini garip bir his kaplamıştı. Sanki bir yerlerde bir şeyler unutmuş gibi bir histi bu.

Çok geçmeden Campanella eski neşesini geri kazanmış, camdan dışarı bakarak heyecanla konuşmaya başlamıştı:

“Tüh be! Su mataramı almayı unutmuşum. Eskiz defterim de yanımda değil ama olsun çünkü birazdan Kuğu İstasyonu'na varacağız. Kuğuları izlemeye bayılıyorum. Nehrin ta ötesine uçsalar bile görebiliriz onları.”

Campanella eline daire şeklinde bir harita almış evire çevire onu inceliyordu. Haritanın merkezinde, Samanyolu'nun sol kıyısı boyunca hiç sapmadan güneye uzanan bir demiryolu hattı olduğu belirgin bir şekilde görülebiliyordu. Haritayı bu denli özel kılansa üzerindeki her bir durağın, üçgen sinyal tabelalarının ve çeşmenin mavi, turuncu ve yeşil renkteki güzel ışıklarla ardı arkasına işaretlenmiş olmasıydı. Haritanın gece kadar siyah arka planı üzerindeki bu noktalar durmadan pırıl pırıl ışıklar saçıyorlardı. Giovanni bu haritayı bir yerlerden hatırlıyor gibiydi.

“O haritayı nereden aldın? Obsidyenden yapılma, değil mi?” diye sordu.

“Samanyolu İstasyonu'ndan aldım. Sana da vermediler mi?”

“Ah, ben Samanyolu İstasyonu'ndan geçtim mi ki acaba? Şimdi oralardayız herhalde, değil mi?” dedi Giovanni üzerinde “Kuğu İstasyonu” yazan bir tabelanın kuzeyine doğru işaret ederken.

“Aynen öyle,” diye cevapladı Campanella ve devam etti. “Şuraya bak! O nehir yatağındaki parlak şey ay ışığı olabilir mi acaba?”

O tarafa baktıklarında Samanyolu Nehri'nin solgun ışıklarının kıyıyı aydınlattığını, rüzgârda usul usul salınan gümüş renkli sazlıkların nehir yatağında uzayarak âdeta dans ettiklerini gördüler.

“Ay ışığı değil! O nehir Samanyolu'nun ta kendisi, ondan öyle parılıyor!” dedi Giovanni, o kadar mutluydu ki zıplamak istiyordu.

Konuşurken bacaklarına vuruyor, nefesinin yettiği en yüksek sesli ıslıkla Yıldız Şarkısı'nı çalarak vagonun penceresinden dışarı sarkıyordu. Tüm gayretiyle dışarı uzanan Giovanni, her ne kadar Samanyolu Nehri'nin pırıl pırıl sularını görmeye çabalasa da bir türlü net bir açı yakalayamadı. Yine de dikkatle bakmaya devam etmiş ve bir süre sonra o gümüş renkli suları belirgin bir şekilde görmeye başlamıştı. Camdan ya da sıvı hidrojenden bile daha şeffaf akan sular kimi zaman sessizce titreşerek mor renkli dalgalar yaratıyor kimi zamansa gökkuşağının büyüleyici renklerini sergileyerek bir göz yanıltması oluşturuyorlardı. Nehrin üzerindeki bazı noktalar, işaret tabelalarının fosforlu ışıklarıyla işaretlenmişti. Uzaktaki tabelalar turuncu ve sarı renkteki ufacık noktalar gibi gözükürken, yakındakiler çok daha büyük ve mavi renkteydi. Bu alanda cömertçe ışık saçan tabelaların bazıları üçgen, bazıları dörtgen, bazıları ise yıldırım ya da zincir şeklindeydi. Başını bir sağa bir sola sallayan Giovanni'nin kalbi duracakmış gibi atıyordu. O başını sallarken, bu güzel çayırın içinde mavi ve turuncu renkte parıldayan işaret tabelaları soluk alıp verirmiş gibi yanıp sönüyor, durmadan titreşerek göz kırptıyorlardı.

“Sanki yıldız tarlalarındayız!” dedi Giovanni. “Bu tren kömürle çalışmıyor, değil mi?” diye sorarken pencerede du-

ran sol eliyle de kendini dışarı itip trenin ön kısmına bakmaya çalışıyordu.

“Alkolle ya da elektrikle çalışıyor olmalı,” diye cevapladı Campanella.

Güzel ve küçük tren giderek hızlanıyor; rüzgârda salınan sazlıkların içinden, Samanyolu Nehri’nin ısıltılı sularından ve işaret tabelalarının rengârenk ışıklarının yanından geçip uzaklara yol alıyordu.

“Bak, kantaron çiçekleri açmış! Hem de sonbaharda!” diyen Campanella pencereden dışarıyı işaret ediyordu.

Demiryolunun kenarındaki alçak çimenlerin arasında tüm ihtişamını sergileyen mor kantaronlar ay taşından oyulmuş kadar güzel görünüyorlardı.

“Çiçek toplamak için aşağı atlayıp sonra trene geri binelim mi?” diye sordu Goivanni heyecanla, yerinde durmıyordu.

“Artık çok geç, çiçekler arkada kaldı.”

Campanella’nın ağzından tam bu sözler dökülecekti ki ilerideki rayların kenarında başka çiçek kümelerine ait farklı mor ışıklar olduğunu gördüler.

Rayların dibindeki çiçeklerin sayısı giderek artıyordu. Tren hareket ettikçe gözlerinin önünden öbek öbek mor kantaron çiçekleri siyah göbeklerini sergileyerek geçiyor, parıltılarıyla yolu aydınlatıyorlardı. İşaret tabelaların ışıkları ise dumanı tüten ateş parçaları gibi ışıldıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

KUZEY HAÇI VE PLİYOSEN SAHİLİ

“Annem beni affedecek mi acaba?” diye kekeledi Campanella, paniğe kapılmıştı.

Tabii ya, benim annem de aşağıda. Şimdi bir toz tanesi kadar küçük görünen turuncu ışıklı işaret tabelasının orada bekliyor. Hatta tam şu anda beni düşünüyor, diye içinden geçiren Giovanni oldukça sessiz ve dalgın görünüyordu.

“Annemin mutluluğu için her şeyi yapmaya razıyım ama annemi gerçekten neyin mutlu edeceğini bilmiyorum,” diye konuşmaya başlayan Campanella ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Giovanni şaşkınlık içerisinde, “En azından annenin sağlığı yerinde,” diye haykırdı.

“Bilmiyorum. İnsanlar iyilik yaparsa, çevrelerine de mutluluk verirler. Bu yüzden annemin beni affedeceğini düşünüyorum,” diye yanıtlayan Campanella kendini teselli ediyormuş gibi görünüyordu.

Bir anda vagonun içi, beyaz ve parlak ışıklarla doldu. Dışarıya baktıklarında bu ışıkların sessizce akan Samanyolu Nehri'nden geldiğini gördüler. Sanki elmaslar, çiy taneleri ve parlak olan her şey bu nehrin sularında toplanmış da hep birlikte eşi benzeri olmayan bir parıltı saçıyorlar gibiydi. Solgun hareli bir ada, akan bu suların ortasında hayal meyal görülebiliyordu. Adanın en tepesinde yükselen bembeyaz, uzun bir haç vardı. Kuzey Kutbu'nun donmuş bulutlarından yapılmış kadar parlak olan bu beyaz haç, tüm ihtişamıyla adanın tepesinde yükselirken ebediyete meydan okuyor gibi görünüyordu.

*“Hallelujah! Hallelujah!”**

Hem ön hem de arka taraftan sesler yükselmeye başlamıştı. Geriye doğru baktıklarında vagondaki yolcuların yerlere kadar uzanan cübbeler giydiklerini gördüler. Kimisi göğsüne siyah renkte Kitabı Mukaddes'ler bastırarak kimisi de kristal tespihler sallayarak dua ediyorlardı. Campanella ve Giovanni de hiç düşünmeden ayağa kalktılar. Campanella'nın yanağı, dalından kopmak üzere olan bir elma gibi kızarmış parıldıyordu.

Bir süre sonra adanın ve beyaz haçın görüntüsü trenin gerisinde kalmış, görünürden yok olmuştu.

Solgun bir ışık saçan gümüş renkli sis tabakası nehrin karşı kıyısını örtmüştü. Rüzgârda dalgalanan sazlar kimi zaman nefes alıyor gibi görünüyor, çimenlerin arasına saklanmış kantaron çiçekleri de bir görünüp bir kayboluyorlardı. Bu manzaranın gerçek olduğuna inanmak güçtü, gözlerinin önündeki her şey tatlı bir seraptan ibaret gibiydi.

* (İng.) Şükürler olsun. Hristiyanların Tanrı'ya şükretmek için kullandıkları bir söz. -çn

Tren ile nehir arasına giren uzun sazlıklar deminki görünümlü bir miktar kapatmıştı. Kuğu Adası otların arasından bir iki saniyeliğine kendini gösterse de henüz uzakta olduklarından, ada hâlen bir fotoğraf karesi kadar küçük görünüyordu. Sazlıkların arasından esmeye başlayan rüzgâr, saz püsküllerinin ince tellerini birbirine savurup hışırdatıyordu. Ada artık gözden kaybolmuştu. Giovanni, uzun boylu, siyah elbiseli bir rahibenin hemen arkasındaki koltukta oturduğunu gördü. Bu âna dek bir rahibenin trenine bindiğinden bihaberdi. Yuvarlak, yeşil gözlerini vagon zeminine yöneltmiş rahibe, kendisinden başka kimsenin duyamadığı birtakım sözleri ya da sesleri dinliyor gibiydi dikkatlice. Diğer yolcular sessiz sakın koltuklarına geri dönerken, Giovanni ve Campanella kendi aralarında kısık sesle konuşuyorlardı. Daha demin tecrübe ettikleri ve kalplerini ele geçiren bu taze, hüzne benzer duyguyu, önceden hiç telaffuz etmedikleri kelimelerle birbirlerine anlatmaya çalışıyorlardı.

“Birazdan Kuğu İstasyonu’na varacağız.”

“Aa, saat tam on birde orada olacağız.”

Süt beyazı direklerin üzerindeki işaret lambalarının yanından geçerken yansıyan yeşil ışıklar kısa süreliğine vagonun içini aydınlattı. Hemen sonra kükürt alevi gibi koyu ve bulanık bir ışıkla parlayan demiryolu makası, bir anlığına pencerenin hemen aşağısında görünüp kayboldu. Tren gittikçe hızını azaltıyordu ve istasyonun ışıklı çizgilerle aydınlatılmış platformları, tren yaklaştıkça daha büyük gözüküyor, ışıkları daha güçlü parlıyordu. İçinde bulundukları vagon, Kuğu İstasyonu’ndaki kocaman saatin önünde fren yaparak tamamen durdu.

Bütün sonbahar renklerini içinde barındıran saat kadranındaki akreple yelkovan, saatin tam on bir olduğunu gösteriyordu. Çok kısa sürede tüm yolcular inmiş, vagonların içi tamamen boşalmıştı.

Saatin altında “20 Dakikalık Mola” yazıyordu.

“Biz de mi insek?” diye sordu Giovanni arkadaşına.

“Bana uyar.”

Trenin kapısından aynı anda atlayıp bilet turnikelerine kadar yarıştılar. Turnikelere vardıklarında orada sadece parlak, mor bir lambanın yandığını gördüler, etrafta kimse yoktu. Onlara yardımcı olabilecek herhangi bir istasyon görevlisi bile görünmüyordu ortalıkta.

Giovanni ve Campanella durağın önündeki küçük bir meydana geldiler. Kuvars taşından oyulmuş kadar güzel ginkgo ağaçlarıyla çevirili bu meydandan ileri doğru uzanan geniş bir yol Samanyolu’nun mavi ışıklarına gidiyordu.

Demin trenden inen çok sayıda yolcunun nereye kaybolduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Giovanni ve Campanella, beyaz taşlarla döşeli bu yoldan mavi ışıklara doğru yan yana yürümeye başladılar. Çocukların gölgesi, dört yanı pencereli bir odanın içine konmuş iki sütunun veya bir bisiklet tekerindeki tellerin gölgesi gibi çevrelerini sarmış, onlara eşlik ediyordu. Çok geçmeden tren camından gördükleri muhteşem güzellikteki nehir yatağına vardılar.

Campanella yerden bir tutam kum alarak avucunu sıktı. Bir rüyanın içindeymiş gibi konuşmaya başladı:

“Bu kum tanelerinin hepsi aslında kristal. Her birinin içinde yanan minik alevler var.”

“Öyle cidden,” diye sakince cevap veren Giovanni kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Kristal kumlarla ilgili bir şeyler öğrendiğini anımsadı hayal meyal.

Nehrin kıyısındaki tüm çakıl taşları saydamdı ve içlerinde kuvars, topaz veya safir gibi değerli taşlar da vardı. Bazı taşlar, kıvrımlarla ve sarmallarla bezeliyken, bazılarının yüzeyi solgun ve bulutsu bir ışık saçıyordu. Giovanni kıyıya koşup elini Samanyolu Nehri'nin sularına daldırdı. Bu esrarengiz sular, sıvı hidrojen'den çok daha şeffaftı. Ellerini bileklerine kadar nehre sokan çocuklar suyun şeffaflığına rağmen yüzeyde hayal meyal görünen dalgalar sayesinde nehrin aktığına ikna olmuşlardı. Cıvadan daha yoğun kıvamdaki nehir sularını etrafa sıçrattıklarında, tenlerine değen fosforlu ışıklar göze çarpıyor, mum alevi gibi titreyiyorlardı.

Irmağın yukarısında futbol sahası kadar düz ve beyaz bir kaya, sazlıklarla örtülü bir uçurumun altında nehre paralel şekilde uzanıyordu. Kayanın üzerindeki beş altı kişinin silueti uzaktan parmak kadar görünüyordu. Durmadan çömelip kalkan bu kişilerin kazı yapar ya da bir şeyler gömer gibi bir hâli vardı, ellerinde tuttukları aletlerden yansıyan ışık ara sıra gözlerine çarpıyordu.

Giovanni ve Campanella aynı anda, "Hadi gidelim!" diye haykırıp kayanın olduğu tarafa koşmaya başladılar. Bembeyaz kayanın girişine vardıklarında, üzerinde "Pliyo-sen Sahili" yazan porselen, beyaz bir tabelayla karşılaştılar. Karşı kıyı şeridinde demir parmaklıkların ince ızgaraları yükseliyor, güzel ahşap banklar göze çarpıyordu.

Campanella, "Garip bir şey buldum!" diye hayretler içinde bağırdı ve yere eğilip sivri kenarlı kayanın üzerinde duran siyah renkli objeyi eline aldı.

"Ne garip," dedi Campanella, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

“Ceviz buldum! Bak, bir sürü var. Akıntıyla buraya kadar gelmiş olamazlar. Hepsi kayanın içinde!”

“Vay, kocamanmış! Normal cevizlerden iki kat daha büyükler. Bak, bunun kabuğu biraz kırılmış.”

“Hadi, oraya da bakalım! Kesin bir şeyler kazıyorlar.”

Üzeri çentik kaplı, kırık, siyah cevizi ellerinde tutarak uzakta görünen insanların yanına doğru yürüdüler. Sol taraflarında kalan nehir dalgalandıkça sular ışıltıyor, gökten ateşlenen sakın yıldırımlar gibi, anlık parlayan ışıklar saçıyorlardı. Sağ taraftaki yamacın tepesinde, esen rüzgârla bir oraya bir buraya salınan sazlar, gümüşten ya da deniz kabuğundan yapılmış kadar güzellerdi.

Kayaya doğru yaklaştıkça uzun boylu, lastik botlu, okuma gözlükleri yüzüne büyük gelmiş profesör kılıklı bir adamın, bir yandan not defterine harıl harıl bir şeyler karaladığını, bir yandan da elindeki kazma küreklerle var gücüyle çalışan üç asistanına emirler yağdığını gördüler.

“Şuradaki çıkıntıyı bozmayın. El küreklerini kullanın! Biraz daha uzaktan kazın. Öyle değil, öyle değil! Şu işi biraz daha özenli yapsanıza!”

Kazdıkları yere baktıklarında yumuşak ve beyaz kayanın içinde sanki ezilmiş gibi yan yatmış şekilde duran, devasa ve soluk renkli bir hayvan kemiği olduğunu gördüler. Kazı ekibi, kemiğin yarısından fazlasını yüzeye çıkarmayı başarmıştı. Daha da dikkatli baktıklarında kayanın üzerinde iki bacaklı ve çatal tırnaklı bir hayvanın ayak izleri olduğunu fark ettiler. Bu ayak izlerinin her biri titizlikle kareler içine alınmış, bu kareler de on eşit parçaya bölünerek her birim numaralandırılmıştı.

Profesöre benzeyen adam çocukların bulunduğu yere döndü, gözlük camları ışığı yansıtıyordu.

“Ziyaretçi misiniz? Gelirken bir sürü ceviz buldunuz, değil mi?” diye sorular sormaya başladı Campanella ve Giovanni’ye. “Pek eski değiller. Bu kayanın olduğu yer yaklaşık bir milyon iki yüz bin yıl önce nehir kenarıydı, Tersiyer dönemin sonrasına tekabül ediyor. Bu yüzden kayanın içinden deniz kabuklarının da çıktığı oluyor. Nehrin şu anda aktığı yere eskiden tuzlu su da karışırdı. Buradaki hayvana ise yaban öküzü denir. Hey, hey! O kazmayı kullanma sakın. Biraz daha dikkatli ol, keski kullan. Evet, bu yabanöküzleri şimdiki ineklerin milyonlarca yıl önce yaşamış ataları olarak kabul ediliyor. Eskiden sayıları epey fazlaydı.”

“Bir yerlerde sergilemek için mi çıkarıyorsunuz?”

“Hayır, kanıt olarak çıkarıyoruz. Bizim için burası olağanüstü bir yeryüzü tabakası ve bu bölgenin bir milyon iki yüz bin yıl önce oluştuğuna dair kanıtlara ihtiyacımız var. Bizim dışımızdaki insanlar burayı olağanüstü bir yeryüzü tabakası olarak değil de rüzgâr, su ya da boş bir gökyüzünün kompozisyonu olarak görüyorlar. Anladınız, değil mi? Yine de... Hey, oraya kürekle mi gireceksin? Ya altında başka bir kaburga kemiği varsa? Bilmiyor musunuz bunları?” diye söylenerek hızla koşmaya başladı profesör.

“Geç kalacağız,” diye konuşmaya başlayan Campanella, bir yandan elindeki haritayı bir yandan da kol saatini kontrol ediyordu.

Giovanni, “Biz yavaştan gidelim madem,” diyerek profesöre nazikçe veda etti.

“Gidiyorsunuz demek? O hâlde güle güle.”

Profesör yine etrafta dolanıp asistanlarının işini denetlemeye başlamıştı. Campanella ve Giovanni trene yetişebilmek için beyaz kayanın üzerinde var güçleriyle koşuyor-

lardı. Rüzgâr kadar hızlıydılar. Ne nefesleri kesiliyor ne de dizleri ağrıyordu.

Eğer böyle koşmaya devam edersek dünyanın öbür ucuna bile gidebiliriz.

Koşarak nehri geçen çocuklar istikametlerine yaklaşıyorlardı. Turnikelerin oradaki mor lambanın ışığı, onlar yol aldıkça büyüyordu. Bir süre sonra trendeki koltuklarına geri dönmüşlerdi. Vagonun penceresinden demin ziyaret ettikleri yeri seyrediyorlardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUŞ AVCISI

“Burası boş mu acaba?” diye sordu arkadan gelen hırıltılı ama kibar bir ses. Bu ses, kızıl sakallı bir adama aitti. Kam-bur sırtına giydiği kahverengi palto eski püsküydü. Yanına aldığı eşya, iki beyaz bohça ve bir bez çantadan ibaretti.

“Şey, evet,” diye cevap verdi Giovanni omuz silkerek. Sakalının altından hafifçe gülümseyen adam eşyalarını yavaşça başüstündeki rafa yerleştirdi. Adamdan bir tür yalnızlık –ya da hüzn– sezen Giovanni, gözlerini önündeki saate dikmiş sessizce koltuğunda oturuyordu. İleride, camdan yapılmış bir flütün tiz sesi kadar yüksek perdeden çalan bir düdük sesi duyuldu ve tren yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Campanella ise bakışlarını tavana çevirmişti. Lambanın üzerine siyah bir gergedanböceği konmuş, gölgesi tavana vuruyordu. Campanella böceğin devasa gölgesini izlemekten kendini alıkoyamıyordu.

Yüzündeki sevgi dolu tebessümle Giovanni ve Campanella’ya bakıyordu kızıl sakallı adam. Vagon gittikçe

hızlanıyor, pencereden görünen nehir ve sazlıklar arkalarının da ışıltılı bir iz bırakıyordu.

Kızıl sakallı adam biraz çekingen bir edayla çocukların konuşmasına dahil olmaya çalışıyordu:

“Nereye gittiğinizi öğrenebilir miyim acaba?”

Giovanni yolculuğun sarhoşluğuyla cevap verdi:

“Sonsuzluğa gidiyoruz!”

“Ne kadar güzel. Bu tren hakikaten de sonsuzluğa gidiyor.”

“Peki, siz nereye?” diye söze atılan Campanella, bu soruyu o kadar sert bir ses tonuyla sormuştu ki Giovanni istemsizce kahkahalara boğuldu. Ardından karşı koltukta oturan ve belinden kocaman bir anahtar sarkan sivri şapkalı bir adam da çocukların olduğu yöne bakarak kıkırdamaya başladı. Her ne kadar yüzü kızarsa da bir süre sonra Campanella da kahkahalara katılmıştı. Campanella’nın ses tonuna hiç alınmayan kızıl sakallı adam ise yine o sıcak gülümsemesini takınarak soruyu yanıtladı:

“Ben birazdan ineceğim. İşim kuş yakalamak.”

“Nasıl kuşlar yakalıyorsunuz?”

“Turna ve yabankazı. Balıkçıl ve kuğu da yakaladığım oluyor.”

“Buralarda çok turna var mı?”

“Hem de çok var. Deminden beri ötüyorlar, duymadınız mı?”

“Hayır.”

“Hâlâ duyuluyor sanki. Hepsi tren sesiyle aynı anda ötüyor. Dikkatli dinleyin.”

Çocuklar kaşlarını kaldırıp kuş seslerine kulak verdiler. Tüm o tren gümbürtüsü ve rüzgâr sesi arasında duyulabilen

farklı bir ses daha vardı. Kaynayan bir tencere suyun fokurtusu gibiydi bu ses.

“Kuşları nasıl yakalıyorsunuz?”

“Turnaları mı soruyorsun yoksa balıkçıl kuşlarını mı?”

“Balıkçıl kuşlarını,” diye cevap veren Giovanni’ye göre kuşun türü pek de önemli değildi aslında.

“Onları yakalamak işten bile değil. Samanyolu Nehri’nin kumu çok yoğun ve puslu olduğu için balıkçıl kuşları sürekli nehre dönüyorlar, bu nedenle o kuşları bulması epey kolay. Bütün balıkçıl kuşları tek bacaklarını şöyle dışarı açarak kıyıya iniyorlar. Bakın şöyle yapıyorlar,” diyerek kuşların pozlarını taklit etti kızıl sakallı yolcu. “Ben de nehir kenarında bekleyip kuşlar daha yere inmeden tak diye yakalıyorum! Sonra balıkçıl kuşları huzur içinde bu dünyayı terk ediyorlar. Daha sonra ne olduğunu da herkes bilir herhalde. Ezip dümdüz ediyorum onları ve tamam.”

“Ne? Kuşları yaprak gibi eziyor musunuz yani? Neden? Sergilemek için mi?”

“Sergilemek için değil, insanların yemesi için.”

“Çok tuhafmış,” diye yanıt veren Campanella’nın kafası bayağı karışmıştı.

“Hiç de tuhaf ya da saçma bir şey değil bu. Bir saniye...” Adam ayağa kalktı ve başüstündeki raftan bohçalardan birini alarak hızlıca kumaşa bağlı ipi çözmeye başladı.

“Bakın. Daha demin yakalayıp getirdim.”

Çocuklar şaşkınlıklarını gizleyemediler ve “Balıkçıl kuşları!” diye haykırdılar aynı anda. Kuşların bembeyaz tüyleri, demin kuzeyde gördükleri haç misali çevrelerine ulvi bir ışık saçıyordu. Siyah bacaklarını büzüştürmüş on tane kuş, hafifçe ezilip düzleştirilmişti.

Campanella, “Gözleri kapalı,” diyerek işaretparmağıy-

la kuşlardan birinin hilal şeklindeki beyaz göz kapaklarını dürtüyordu. Kuşların tepe tüyleri ak mızraklar gibi tek tek dışarı uzanmıştı.

Kuş avcısı adam, Campanella'nın söylediğini onaylayarak başını salladı ve bohçayı geri kapatıp ipini el çabukluğuyla düğümleyiverdi.

Balıkçıl kuşunu kim, neden yer ki?

“Balıkçıların tadı güzel oluyor mu?”

“Hem de nasıl! Her gün balıkçıl siparişi geliyor ama yabankazları daha revaçta tabii. Yabankazları hem daha kaliteli hem de daha güzel oluyor. Tabii bence en önemlisi, yabankazlarını yakalaması daha zahmetsiz. Bir saniye...”

Kuş Avcısı diğer bohçayı da çözdü. Sarı ve mavi renklerde alacalı ışıklar saçan kazlar, deminki balıkçılar gibi gagaları bir araya getirilerek hizaya dizilmiş, biraz da ezilmişlerdi.

“Bunları olduğu gibi yiyeceksin. Bir lokma ister misiniz?”

Kuş avcısı adam, bir kaz alıp perdeli sarı ayaklarını hafifçe çekti. Hayvanın bacağı sanki çikolatadan yapılmış gibi avcının elinde kaldı.

“Buyurun, tadımlık almaz mısınız?” Kuş Avcısı elindeki kaz bacağına ikiye ayırıp çocuklara uzattı. Giovanni küçük bir lokma aldı.

Nasıl yani? Bu basbayağı şeker. Çikolatadan daha lezzetli hatta. Şekerden yapılmış bir kaz uçabilir mi ki? Bu adam kesin kırsal bir yerlerden gelen şekercinin teki. Yine de adamın önce şekerini yiyip sonra onu küçük görmek doğru olmaz, diye içinden geçirirken elindeki kaz bacağına yemeye devam ediyordu.

Kuş avcısı adam yine bohçasına uzanarak, “Biraz daha almaz mısınız?” diye sordu çocuklara.

Giovanni'nin canı daha fazla yemek istese de, "Hayır, teşekkür ederim," diyerek ikramı geri çevirdi. Bunun üzerine kuş avcısı adam kazları karşı koltukta oturan büyük anahartarlı adama uzattı. Adam şapkasını çıkardı:

"Çok teşekkürler, karşılığında size bir şey veremedim ama..."

"Lafı mı olur? O değil de göçmen kuşlar dünyası nasıl bu sene?"

"Bana sorarsan müthiş! Dünden önceki gün ikinci nöbetimi tutarken oradan buradan yüzlerce kişi deniz fenerini arayıp 'Işıkları neden sürekli açıp kapatıyorsunuz?' diye sordu. Telefon başında saçımı başımı yolacaktım az daha. Dedim ki bakın, bu bizimle ilgili bir durum değil, ışıkları açıp kapatmıyoruz; göçmen kuşlar büyük sürüler hâlinde dolaşınca simsiyah bir küme oluyorlar ve fenerin önünden geçiyorlar. Ben ne yapayım ki şimdi? Bana şikâyet ediyorsun da ne oluyor yani? Dedim ki bu şikâyetlerinizi bana değil, siyah pelerin giymiş, koca gagalı, çırpı bacaklı generallere bildirin. Harbiden de böyle dedim, ha ha!"

Sazlıklar gözden kaybolurken karşıdaki bozkırdan gelen ışıklar daha da belirginleşmişti.

"Balıkçıları avlamak neden zor?" diye deminden beri aklını kurcalayan soruyu sordu Giovanni.

"Şimdi şöyle, bir balıkçıl kuşunu yemek için..." diyerek yüzünü çocuklara çevirdi. "...Samanyolu Nehri'ndeki gümüş renkli ışıkların içinde on gün asılı durmaları gerekiyor. Daha sonra kumlara yatırıp tam tamına otuz dört gün bekletmek şart. Böylece içindeki cıvanın hepsi buharlaşıp gider ve kuşlar ancak bu şekilde yenebilir hâle gelir!"

"Ama bunlar gerçek kuş değil ki. Bildiğin şekerleme değil mi bunlar?"

Çocukların ikisi de aynı şeyi düşünse de cesaretini toplayıp aklındaki söze döken Campanella olmuştu. Kuş Avcısı'nın hareketleri bunun üzerine gergin ve aceleci bir hâl aldı. Ayağa kalktı, "Benim durak burası," dedi ve bagajını kapar kapmaz gözden kayboldu.

"Nereye kayboldu bir anda?"

Çocukların gözleri kavuştuğunda akıllarındaki soru yüzlerinden okunuyordu. Deniz Feneri Bekçisi ise tam tersine sırtı duruyor, başını uzatmış pencereden dışarı bakıyordu. Çocuklar da dışarı baktıklarında nehir yatağının orada görünen kişi, demin karşılarında oturan Kuş Avcısı'ndan başkası değildi. Kuş Avcısı, sarı-yeşil fosforlu ışıklarıyla göz kamaştıran bozağan çiçeklerinin üzerinde durmuş, kollarını iki yana açarak ciddi bir yüz ifadesiyle göklere bakıyordu.

"Bak, ta nereye gitmiş! Ne garip! Kesin kuşlara gözünü dikmiş, onları yakalamaya çalışıyordur. Tren hareket etmeden birkaç kuş gelse de..."

Giovanni henüz lafını bitirmemişti ki mor renkli ıssız gökleri delen balıkçıl kuşları, kar taneleri gibi ciyak ciyak bağırarak nehir yatağına yağmaya başladı. Bu görüntü karşısında mest olan Kuş Avcısı'nın suratına bakınca işlerin tıklarında gittiği anlaşılıyordu. Bacaklarını tam altmış derece açıp pozisyonunu alan Kuş Avcısı, ardı arkası kesilmeyen balıkçıları siyah ayaklarından yakalayıp onları bez çantasının içine tikiştiriyordu. Yakalanan kuşlar, bir süreliğine mavi ve titrek ışıklarını çantanın dışına saçıyor, nihayetinde ise puslu ve beyaz renklerine dönerek gözlerini yumuyorlardı. Kuş Avcısı her ne kadar uğraşsa da yakaladığı balıkçıların sayısı, Samanyolu Nehri'ndeki kumlara güvenle iniş yapanlara kıyasla oldukça azdı. Kuşların bacakları nehrin

kenarındaki kumlara temas eder etmez, kıvrılarak eriyen karlar gibi bedenleri zemine karışıyordu. Sanayi fırınından yeni çıkmış kor bakır, kalıba dökülürken nasıl pürüzsüz bir hâl alıyorsa kuşlar da aynı şekilde kum ve çakıl taşlarının yüzeyine yayılıyor, birkaç kez ılık saçıp söndükten sonra bedenlerinden eser kalmıyordu.

Çantasına aşağı yukarı yirmi tane balıkçıl taşıyan Kuş Avcısı, şimdi de göğsünden kurşun yemiş bir asker gibi ellerini aniden havaya kaldırmıştı. Giovanni tekrar o yöne baktığında Kuş Avcısı çoktan gözden kaybolmuştu. Saniyeler sonra yan koltuktan tanıdık bir ses geldi:

“Oh be! Yeniden doğmuş gibiyim. Bugünün ekmeğini de yorulmadan kazandık çok şükür.”

Çocuklar gözlerini yanı başlarına çevirdiğinde, demin nehir kenarında yakaladığı balıkçıları büyük bir titizlikle sıralayıp teker teker üst üste dizen Kuş Avcısı’nı gördüler.

“Bir anda oradan buraya nasıl geldiniz öyle?” diye soran Giovanni, Kuş Avcısı’nın yaptığını hem gayet olağan hem de son derece olağandışı bulmuştu.

“Nasıl mı? Gelmek istedim ve geldim, işte o kadar. Siz nereden gelmiştiniz buralara?”

Giovanni tam cevap verecekti ki buralara cidden nereden geldiğini bir türlü bilemedi.

Campanella’nın da suratı kıpkırmızı olmuş, sorunun cevabını hatırlamak için var gücüyle uğraşıyor gibi görünüyordu.

“Ah, çok uzaklardan geldiniz demek.”

Cevap veremeseler de çocukların demek istediklerini anlar gibi başını salladı Kuş Avcısı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GIOVANNİ'NİN BİLETİ

“Tren Kuğu Bölgesi’ni terk etmektedir. Camdan dışarı baktığınızda ünlü Albiero Rasathanesi’ni yakından görebilirsiniz.”

Tur rehberinin işaret ettiği tarafa bakınca, Samanyolu’nun içindeki yüzlerce ışığın havai fişekler misali yanıp söndüğünü fark ettiler. İleride, nehrin tam ortasında, dört beş siyah bina göze çarpıyordu. Bu uzun binalardan bir tanesinin düz çatısında gözalcı güzellikte iki şeffaf küre vardı. Tüm heybetleriyle havada duran kürelerden biri topaz, diğeri de safirdi ve birbirleri etrafında daire çizerek hareket ediyorlardı. Sarı küre yavaş yavaş arkaya giderken, daha küçük olan mavi küre öne doğru yaklaşıyordu. Bir süre sonra kürelerin kenarları üst üste gelerek tümsek bir merceğin şeklini aldı; etrafa eşsiz güzellikte, yeşil bir ışık saçıyorlardı. Kürelerin merkezindeki tümsek, giderek büyüyor, genişliyordu. En sonunda mavi küre, topaz kürenin tam önüne gelmiş, yeşil renkli merkezini çevreleyen sarı ve parlak halkayla kendini

gösteriyordu. Ortadaki bu yeşil daire, şimdi de diğer tarafa doğru yanaşıyor, topaz küreden tamamen ayrılana dek gidiyor ve demin oluşan lens şeklini tersine çeviriyordu. Niha-yetinde safir olan küre arkaya yaklaşırken, sarı renkli topaz küre döngüyü tamamlamak üzere yeniden öndeki yerini alıyordu. Nehrin biçimsiz ve ıssız sularıyla çevrili rasathane, binalar uykuya dalmış kadar sessizdi.

“Bu alet suyun akış hızını ölçüyor. Su dediğimizde...”

“Bilet kontrolü!”

Kuş Avcısı'nın sözünü kesen uzun boylu ve kırmızı şapkalı kondüktör, üçlünün oturduğu koltuklara yakın bir mesafede bekliyordu. Kuş Avcısı hiçbir söz söylemeksizin cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Kondüktör bile-te göz atıp gözlerini hemen diğer tarafa çevirdi, tek elini Giovanni ve Campanella'nın önüne uzatarak “Biletleriniz nerede?” diye sorarcasına onlara baktı.

“Şey...” Giovanni ne yapacağını bilemedi. Campanella ise küçük, gri bir bileti soğukkanlılıkla kondüktöre uzattı. Şimdi tümenden paniğe kapılan Giovanni, bir ihtimal bilet bulmayı umarak elini ceketinin cebine daldırdı ve parmak-ları katlanmış, büyük bir kâğıt parçasına ilişti. Cebinde böyle bir şey olduğunu daha önce fark etmeyen Giovanni, dörde katlanmış, kartpostal büyüklüğündeki yeşil kâğıdı eline aldı sevinçle. Kondüktör hazır elini açmış beklerken bulduğu bu kâğıt parçasını kondüktöre vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. Dik ve saygılı duruşunu bozma-yan kondüktör kâğıdı aldı, dikkatlice açtı ve okurken ce-ketinin düğmelerini iliklemeye, üstüne başına çekidüzen vermeye başladı. Meraklı Deniz Feneri Bekçisi, göz ucuyla kâğıttakileri okumaya çalışıyordu. Giovanni ise bu kâğıdın

sertifika gibi bir şey olduğunu düşünerek heyecanla kondüktörün yanıtını bekliyordu.

“Bunu üç boyutlu dünyadan mı getirdiniz, efendim?” diye sordu kondüktör. Konuşma biçimi hepten değişmişti.

Her şey yolunda gittiği için bir miktar rahatlayan Giovanni, “Hiç bilmiyorum ki,” diyerek kondüktöre gülümsedi.

“Pekâlâ, efendim. Üç saat içinde Güney Haçı İstasyonu’na varacağız,” dedi, bileti Giovanni’ye geri verdi ve diğer vagona doğru ilerledi.

Kâğıda göz atmaya yeltenen Campanella’nın bu bilete karşı büyük bir merak duyduğu her hâlden belli oluyordu. Giovanni de görmek için sabırsızlanıyordu fakat kâğıttaki kenarlıkların ortasında harfe benzer on adet şekle bir türlü anlam veremediler. Kâğıda daha uzun süre bakarlarsa hipnotize olacakları hissine kapılarak sözü, var gücüyle kâğıdı görmeye çalışan Kuş Avcısı’na bıraktılar:

“Üstüme iyilik sağlık! Turnayı gözünden vurdun, bu bilet o kadar değerli ki... Bununla göklerin ötesine bile seyahat edebilirsin! Göklerin ötesini de geçtim, gönlünden geçen her yere gidebilirsin! Hatta bu bilet sayesinde, Galaktik Trenyolu seni bu kusurlu dördüncü boyutun herhangi bir yerinde bırakabilir. Hem de istediğin zaman! Demek ki sen bayağı önemli bir çocuksun. Ne güzel!”

“Hiç bilmiyorum ki,” diye yanıtlayan Giovanni’nin bileti yeniden katlayıp cebine koyarken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kendisine gösterilen ilgiden utanmış olan Giovanni, Campanella ile birlikte gözlerini yeniden camdan dışarıya yöneltti. Ara sıra Kuş Avcısı’nın gıpta eden bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Elindeki haritayı nehrin karşı yakasında görünen, dizili

üç küçük işaret tabelasıyla karşılaştıran Campanella, “Birazdan Kartal İstasyonu’na varacağız,” dedi.

Giovanni, Kuş Avcısı için bir anda niçin bu kadar üzül­düğünü anlayamamıştı. Kuş Avcısı’nın balıkçıl yakaladığın­da sevinçten havalara uçması, onları beyaz bohçasına koyup keyifle düğümlemesi, insanların biletlerine çaktırmadan bakmaya çalışması, şaşkınlığını gizleyememesi ve herkese övgüler yağdırması gibi bir sürü küçük şeyi tek tek düşün­düğünde, Giovanni hayatında daha önce hiç görmediği bu adam uğruna sahip olduğu her şeyi feda edecek raddeye gelmişti. Elindeki son ekmeği, son yudum suyu bile verir­di onun için. Eğer Kuş Avcısı’nı mutlu edecekse onun için Samanyolu Nehri’nin parıldayan kıyısında yüz yıl boyunca hiç oturmadan kuş avlayabilirdi. Ona bir şeyler söylemek istiyordu, sessiz kalmak istemiyordu. Kuş Avcısı’nın bu ha­yattaki en büyük arzusunu sormak istiyordu ama böyle bir sorunun şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Ona ne diyeceğini düşünürken arkasını dönen Giovan­ni, Kuş Avcısı’nın bir anda ortadan kaybolduğunu gördü. Başüstü rafındaki beyaz bohçası da ortalıkta görünmüyor­du. Pencereden dışarı baktığında Kuş Avcısı’nı nehir ke­narında, bacakları üzerinde dimdik durmuş, gökte gezen balıkçılları avlamaya hazırlanırken görmeyi bekliyordu ama ıslıl ıslıl kumlar ve rüzgârda dalgalanan beyaz sazlar hari­cinde hiçbir şey göremedi. Onun gibi geniş sırtlı ve sivri şapkalı kimseden iz yoktu.

“Nereye gitti?” diye sordu Campanella dalgın bir sesle.

“Evet, nereye gitti? Onu bir daha göreceğiz eminim. Nedense onunla konuşmak çok zor geliyordu.”

“Ah, bana da öyle.”

“Biraz rahatsızlık veriyormuş gibi geliyordu. Çok can sıkıcıydı benim için.” Giovanni daha önce kendini hiç bu kadar garip hissetmemişti, böyle şeyler söyleyeceği şimdiye kadar aklından ucundan geçmemişti.

“Bir yerlerden elma kokusu geliyor sanki. Demin elma yemeyi düşünüyordum, acaba o yüzden mi?” Campanella hayretler içinde etrafına bakınıyordu.

“Evet, gerçekten de elma kokuyor. Şimdi de yabangülü kokusu geliyor!” Giovanni de etrafına bakmaya başladı ancak kokuların vagonun dışından geldiği aşikârdı. Sonbaharda yabangülü yetişmezken etrafı aniden bu kokunun kaplamasına oldukça şaşırmıştı.

Çok geçmeden beş altı yaşlarında, kırmızı ceketli, düğmeleri açık, parlak ve siyah saçlı bir erkek çocuğu belirdi karşılarında. Küçük çocuğun yaşadığı dehşeti gözlerinden okumak mümkündü. Yalın ayaktı ve tir tir titriyordu. Yanı başında ise üzerine tam oturan siyah takım elbisesiyle, yüzlerce fırtınaya direnmiş bir *zelkova** ağacı kadar uzun boylu ve dik duruşlu bir delikanlı, ayakta bekledikleri sırada çocuğun elini tutuyordu.

“Burası da neresi? Ah, o kadar güzel ki,” dedi yaklaşık on iki yaşında, kahverengi gözlü, küçük ve tatlı bir kız. Kaoru isimli kız çocuğu delikanlının koluna yapışmış, meraklı gözlerle pencereden dışarıyı seyrediyordu.

“Burası mı? Lancashire olmalı. Hayır hayır, Connecticut eyaleti! Bir dakika bir dakika, sanırım cennete geldik. Şu an resmen cennetteyiz, inanamıyorum!” diye heyecanla bağırdı siyah takım elbiseli genç. “Bak, şuradaki tabelada cennetin

* *Zelkova serrata*, anavatanı Japonya, Çin, Kore ve Tayvan olan bir ağaç türüdür. —çn

işareti var! Artık korkacak bir şey kalmadı. Tanrı bizi buraya çağırıyor,” derken gözleri parlıyordu. Fakat daha sonra her ne hikmetse alnındaki kırışıklıklar derinleşmiş, yüzünde bitap bir ifade belirmişti. Zoraki bir gülümsemeyle elinden tuttuğu erkek çocuğunu Giovanni’nin yanına oturttu.

Delikanlı daha sonra kız çocuğuna Campanella’nın yanındaki koltuğu işaret ederek oraya oturmasını söyledi nazikçe. Çocuk süklüm püklüm o tarafa gidip ellerini kucağında birleştirdi.

Biraz önce yerine oturtulan erkek çocuğunun yüzü de garip bir ifade aldı. Daha demin Fener Bekçisi’nin karşısına oturan delikanlıya, “Ben ablamın yanına gitmek istiyorum,” dedi. Genç adam, üzgün bir ifadeyle çocuğun ıslak ve dalgalı saçlarına baktı ama hiçbir şey söyleyemedi. Küçük kız da iki elini yüzüne götürdüğü gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Baban ve Kikuyo Abla hâlâ çok meşgul. Daha yapacak çok işleri var ama sonradan yanımıza gelirler. Onu boş ver ve annenin ne zamandan beri seni beklediğini, senin için ne kadar endişelendiğini bir düşün. Küçük, sevimli oğlu Tadaşi’nin şu anda hangi şarkıları söylediğini kimbilir nasıl merak ediyordur. Belki de şimdi seni arkadaşlarıyla ele tutuşmuş, taze karların üzerinde zıp zıp zıplarken ya da mürver çalılarının etrafında koşuştururken hayal ediyordur. Geleceğin günü dört gözle bekliyor, o yüzden biz de hemen gidip onu görelim, tamam mı?”

“Tamam. Keşke o gemiye hiç binmeseydik.”

“Öyle deme, etrafına bir bak! Gökyüzü nasıl ama! Şuradaki olağanüstü nehri gördün mü? İşte o nehir, eski odanın penceresinden dışarı bakıp gördüğün yer! Bütün yaz ora-

ya bakıp “Twinkle Twinkle Little Star” şarkısını söyledin uykudan önce, hatırladın mı? Yıldızlar şimdi gözlerimizin önünde duruyor! Ne kadar güzel ve parlak, değil mi?”

Bir süredir ağlayan kız çocuğu, bir mendil yardımıyla gözyaşlarını silerek dışarı bakmaya başladı.

Genç adam ise bir öğretmen edasıyla az önce söylediklerini daha kısık bir sesle tekrarladı:

“Bundan sonra üzülecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Şimdi bu müthiş yerden geçeceğiz ve yakında Tanrı’nın evine ulaşacağız. Orası kâinattaki en parlak yer olacak, güzel kokular ve harika insanlarla dolu olacak. Bizim yerimize filikalara binen insanların hepsi muhakkak kurtulacak ve evlerine gidecekler. Endişeyle bekleyen anne ve babalarına teker teker, sımsıkı sarılacaklar. Neyse, daha yolumuz var. O hâlde neşelenmeye ve zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacak şarkılar söylemeye ne dersiniz?”

Genç adam, çocuğun siyah, ıslak saçlarını okşayarak teselli etmeye çalıştı. Kendisinin de neşesi yavaş yavaş yerine geliyordu.

“Nerelerden geldiniz?” diye sordu konuşulanları bir miktar anlamaya başlayan Deniz Feneri Bekçisi. “Neler geçti başınızdan?”

Genç adam hafifçe gülümsedi. “Şöyle ki, bindiğimiz gemi bir buz dağına çarpıp battı. Çocukların babası acil bir işi çıktığı için bundan iki ay önce ülkesine dönmüştü. Biz de onunla buluşmak için yola çıktık ama sonra... Ben onlara özel ders veren bir üniversite öğrencisiydim, yola çıkalı tam on iki gün olmuştu. Dün müydü bugün müydü emin

* (İng.) Parla parla küçük yıldız. Dilimize “Daha Dün Annemizin” ismiyle adapte edilmiş çocuk şarkısının orijinal adıdır. —yhn

olamıyorum, gemi bir buz dağına çarptı ve bir süre sonra alabora oldu. Geceyi kaplayan kalın sis tabakasının ötesinde belli belirsiz parlayan ay ışığından başka tek bir tane bile ışık kaynağı yoktu civarda. Filikaların yarısı geminin iskelesiyle birlikte sular altına gömüldü ve geriye herkese yetecek kadar filika kalmadı. Geminin kısa süre sonra tamamen deniz altına gömüleceğini fark ettiğimde avazım çıktığı kadar bağırmaya, birinin bu çocukları kurtarması için yalvarmaya başladım. Yakındaki insanlar hemen geçebilmemiz için bir patika oluşturup çocuklar için dua etmeye başladılar. Maalesef önümüzde filikalara gitmeye çalışan daha bir sürü çocuk ve aile vardı. O insanları oraya buraya itmeye cesaret edemedim. Yine de bu çocukları kurtarmanın benim görevim olduğunu düşünerek az daha önümdeki küçük çocukları kenara itecektim. Sonra bunu yeniden gözden geçirdim ve bu şekilde kurtarılmaktansa Tanrı'nın huzuruna çıkmamanın onları daha mutlu edeceğine kanaat getirdim. Saniyeler sonra tekrar fikrimi değiştirerek onları kurtarmak için elimden geleni yapmaya ve onlar için bu günahı sırtlanarak Tanrı'nın huzuruna çıkmaya karar verdim; ama böyle bir şeyi yapmam mümkün değildi. Annelerin filikalara binen çocuklarına delicesine yolladıkları öpücükler ve güvertedeki babaların dik durup gözyaşlarını tutma çabası... Bu manzarayı görünce içim parçalanmıştı. Bu sırada gemi hızla batıyordu ve kendimi birazdan olacıklara hazırlamaya çalışıyordum. Bu ikisini kollarımla sıkıca tuttum, aklımda sadece su yüzeyinde kalmak vardı ve öylece geminin batmasını bekledim. Daha sonra birisi bize can simidi fırlattı ama o da ulaşamayacağımız bir yere uçtu. En sonunda telaş içinde güverteden söktüğüm bir ızgarayla yüzeyde kalarak hayata

tutunuyorduk. Sonra ansızın nereden geldiği belli olmayan bir sesin ilahiler* söylediğini duyduk. Oradaki bütün insanlar da konuştukları dil fark etmeksizin hep bir ağızdan bu şarkıyı söylemeye başladı. İşte tam o sırada büyük bir patlama sesi duyduk ve suyun altına battık. Girdaba çekildiğimizi düşünerek çocukları daha da sıkı tutmaya çalışıyordum ama bir süre sonra bilincimi kaybettim ve kendimizi burada bulduk. Çocukların annesi vefat edeli neredeyse iki sene oldu. Filitkaların güvenli bir şekilde gemiden uzaklaşıp kurtulduğuna eminim. Zaten o tecrübeli denizciler kürek çektiği sürece aksini beklemek mümkün değil.”

Öteden kısık dua sesleri gelirken Giovanni ve Campa-nella çoktan unuttukları türlü anıları hayal meyal anımsamaya çalışırken göz göze geldiler.

Ah, bahsettikleri bu büyük okyanus Pasifik Okyanusu olmalı. Kimbilir, buz dağlarının her yandan yükseldiği bu yerin en kuzeyinde yaşayan birisi belki de şu an küçük teknesine binmiş, rüzgârla, donmuş tuzlu sularla ve ısırın soğukla mücadele ediyor. Bu insanların hâline o kadar üzülüyorum ki karşımda olsalar önlerinde ister istemez mahcup olurum. Onların mutluluğu için elimden bir şey gelir mi?

Giovanni başını öne uzatmış aklından bunları geçirirken oldukça keyifsiz görünüyordu.

“Mutluluğun ne demek olduğunu kimbilir?” diyerek avuttu Fener Bekçisi genç adamı. “Doğru yolda ilerlerken karşılaşılan zorlukların ve tecrübe edilen tüm iniş çıkışların her biri, aslında bizi gerçek mutluluğa yaklaştıran birer adımdır.”

* Orijinal eserde ismi geçen ilahi: “Nearer, My God, to Thee.” 1997 yapımı *Titanik* filminde, gemi batarken orkestranın çalmaya devam ettiği eserdir. –çn

“Evet, haklısınız,” dedi genç adam hürmetkâr bir ses tonuyla. “Sonunda üstün bir mutluluk elde etmek uğruna çekilen her nevi ıstırap takdiri ilahidir.”

Bitkin kardeşler çoktan koltuklarında uyuyakalmışlardı. Demin çıplak olan ayaklarında yumuşak, beyaz ayakkabılar belirmişti.

Küçük trenin gürültüsü devam ediyor, nehrin fosforlu yatağına doğru ilerliyordu. Diğer taraftaki camlardan görünen uçsuz bucaksız çayırlar sanki büyülmüş bir fenerden çıkmış gibiydi ve dört yanı farklı boyutlarda yüzlerce, hat-ta binlerce çeşit işaret tabelalarıyla bezeliydi. Büyük olan tabelaların üzerinde kırmızı noktalı üçgen flamalar vardı. Bu tabelaların sayısı o kadar fazlaydı ki ufukta kümelenenler çayırların ötesine inmiş soluk beyaz renkli yumuşak bir sisi andırıyordu. Bu ışıklara trenden veya daha uzaklardan bakıldığında aralıklı ateşlenen işaret fişekleri gibi şekilden şekle giriyor, ardı arkası kesilmeden mor renkli gökyüzünü dolduruyorlardı. Tatlı tatlı esen saydam rüzgâr etrafa mis gibi yabangülü kokuları taşıyordu.

“Nasıl elmalar ama? Siz hayatınızda hiç böyle elmalar gördünüz mü?”

Kucakladığı muhteşem güzellikteki büyük, altın ve bakır renkli elmaları düşürmemek için onları özenle taşıyan Deniz Feneri Bekçisi koridorun karşı tarafında duruyordu.

“Vay, onlar nereden çıktı?” diye soran genç adam eğilerek Bekçi’nin kucağındaki elmaları incelemeye başladı hevesle. Gözlerini kıstı, başını hafifçe yana eğdi ve gözlerini elmalara dikerek:

“İnanamıyorum! Buralarda böyle elmalar yetişeceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Bir tane al, hadi ısrar ediyorum.”

Genç adam kendine bir elma alırken gözleri Giovanni ve Campanella'ya ilişti.

“Peki ya siz küçük beyler? Siz de birer tane ister misiniz? Hadi gelin, siz de alın, hadi.”

Giovanni “küçük bey” diye çağırılmaktan pek hoşnut olmadığı için sesini çıkarmadı ama Campanella teşekkür etmekten gocunmadı.

Genç adam onlar için birer elma seçerek yanlarına getirdiği için Giovanni ayağa kalkıp genç adama teşekkür etmek zorunda hissetti kendini ve öyle de yaptı.

Artık geriye kalan elmaları zahmetsizce taşıyabilen Deniz Feneri Bekçisi, iki kardeşin yanına giderek kucaklarına nazikçe birer elma bıraktı.

Elmalardan gözlerini ayıramayan genç adam, Bekçi'ye teşekkür ederek şunları söyledi:

“Böyle harikulade elmalar nerede yetişiyor?”

“Ne demek! Buralarda tarım alanları var tabii ama genellikle her şey kendi kendine yetişiyor. Çiftçilik öyle uğraş dolu bir iş değil burada. Tercih ettiğin herhangi bir tohumu istediğin yere ekersen günler içinde hiçbir müdahale gerektirmeden ekine dönüşür. Buradaki pirinçler de Pasifik Okyanusu'nun çevresinde yetişenlere pek benzemiyor. Buradaki pirinçlerin kabuğu yok, tanecikleri en az on kat daha büyük ve kokusu da o kadar leziz ki... Şimdi gittiğiniz tarafta tarla falan göremezsiniz ama oradaki elmaları ve pastaları bitirene kadar yiyebilirsiniz. Yedikten sonra ise gözeneklerinizden tatlı, hafif bir koku yayıldığına şahit olacaksınız. Hem de bu kokular kişiye özel!”

Tadaşi aniden gözlerini açtı ve “Of, rüyamda annemi

gördüm,” dedi. “Evdeki o büyük büfenin mi kitaplığın mı, işte öyle bir şeyin yanında duruyordu ve elini dışarı uzatarak bana bakıyordu. O kadar güzel gülümsüyordu ki... ‘Anne-cim, sana elma getireyim mi?’ diye sorduğum anda uyan-dım. Aa, burası deminki tren.”

Genç adam küçük çocuğa cevap verdi:

“Bak, elman tam burada. Bu nazik adam bize elma verdi.”

“Teşekkür ederim ama kardeşim Kaoru hâlâ uyuyor. Onu uyandırayım. Kaoru, bak! Elmamız var, uyan.”

Küçük kız gülümseyerek gözlerini açtı. Işıktan gözleri kamaşan kız çocuğu bir süre gözlerini ovuşturdu ve kuca-ğındaki elmaya baktı. Tadaşi elindeki elmayı bir parça turta gibi yiyordu. İtinayla soymaya uğraştığı kabuk, kopartırken burgu şeklini aldı, dumanlı griye döndü, alevlendi ve daha yere ulaşmadan buharlaştı.

Giovanni ve Campanella elmalarını özenle ceplerine koydular.

Aşağıda, nehrin uzak kıyısına uzanan uçsuz bucaksız bir orman vardı, ağaçların kalın ve koyu yeşil dalları kızıl kızıl parlayan, yuvarlak ve olgun meyvelerle doluydu. Ormanın tam ortasında şaşırtıcı derecede büyük bir işaret kulesi du-ruyordu. Ormanın içinden gelen bir esinti, çan ve ksilofon sesinin birleşimine benzeyen tarif edilmez güzellikteki bir sesi taşıyor ve onlara doğru ilerliyordu.

Genç adam müziğin büyüüne kapılarak bir anlığına titredi.

Sarı ve fıstık yeşili çayırlar devasa halılar misali önle-rinde uzanırken ve saf beyaz çiy damlaları balmumu gibi Güneş’in yüzeyine serpilirken, hepsi sessizce bu müziği dinlediler.

“Ah, şu kargalara bak!” diye haykırdı Campanella’nın yanında oturan Kaoru.

Bunun üzerine Campanella istemeden de olsa azarlar bir sesle, “Onlar karga değil ki, saksağan!” diye bağırdı. Bu durum Giovanni’nin istemsizce gülmesine ve küçük kızın utanmasına sebep oldu. Dinlenen binlerce karakuş solgun ve süt beyazı rengindeki kıyı boyunca uzanan kalın, siyah bir çizgi oluşturmuş, nehrin gümüş parıltısında sessizce yıkanıyorlardı.

“Evet, onlar gerçekten de saksağan,” diye araya girdi genç adam. “Tepe tüylerine bakarsanız anlayabilirsiniz.”

Yeşil ormanın ortasındaki işaret kulesi artık tam karşılarındaydı.

En arka vagondan gelen ilahinin melodisinde tanıdık tınılar vardı. Sanki bu ilahi son vagondaki büyük bir koro tarafından söyleniyor gibiydi. Genç adamın bir anda beti benzi attı, doğrulup sesi takip etmeye yeltendi ama sonra yerine oturmaya karar verdi. Kaoru mendilini yüzüne götürmüştü yine, Giovanni’nin bile gözleri dolmak üzereydi. Müzik giderek güçlendi, koro sesini yükseltti, Giovanni ve Campanella kendilerini hep bir ağızdan bu şarkıya eşlik ederken buldu.

Görünmez nehrin ötesindeki zeytinlik, yaşlı gözlerle bakıldığında bulanık gözüküyordu. Zeytinlik yavaşça arkada kalırken, ağaçlardan yaklaşan gizemli müziğin sesi gitgide azalmış, en sonunda tren ve rüzgârın uğultusunda boğulmuştu.

“Bak! Tavuskuşları!” diye haykırdı Tadaşi.

“Evet,” dedi küçük kız. “Ne kadar çoklar.”

şimdi yeşil bir midye kabuğu kadar görünen ormanın

üst kısmında tavuskuşlarının kanatlarından yansıyan soluk mavi ışıklar, onlar kuyruklarını açtıkça şimşek gibi yanıp sönüyor, Giovanni de bu güzel ışıkları seyrediyordu.

Campanella, Kaoru'ya dönerek, "Tavuskuşlarının ötüşlerini biraz önce duyabilmişim," dedi.

"Evet," diye yanıtladı kız, "En az otuz taneler, eminim. Lir sesine benziyorsa bil ki tavuskuşlarının sesidir."

Giovanni'nin içini bir anda öyle bir hüznün kaplamıştı ki keyfini yerine getirecek tek şey Campanella'yı ikna ederek birlikte trenden atlamak, sonra da doyasıya eğlenmekti.

Nehir ilerde ikiye ayrılıyordu. Çatalın ortasındaki kap-kara adada sonsuzluğa uzanan bir kulenin tepesinde de bol kıyafetler içinde, kırmızı kasketli bir adam duruyordu. Bir elinde yeşil, bir elinde de kırmızı bayrak tutan bu adam gökyüzüne bakıp birtakım işaretler yapıyordu. Adam, elindeki kırmızı bayrağı durmadan havada sallıyordu; ama sonra kırmızı bayrağı aniden indirerek arkasına sakladı ve bu sefer yeşil olanı elinden geldiğince yüksekte sallamaya başladı. Bir orkestra şefi gibi görünen adam gözü dönmüş bir şekilde bayrağını sallıyor, yaptığı işi ciddiye alıyordu.

Tam o sırada gökyüzünde şiddetli yağmur sesine benzer bir gürültü koptu ve karakuşların hepsi namludan çıkan kurşunlar misali bir saniyede nehrin uzak tarafında kümelendi. Hemen sonra Giovanni gövdesinin yarısını trenin camından sarkıtmış, on binlerce küçük kuşun uçuşuna bakıyordu. Kuşların her biri mor renkliydi ve koyu gökyüzünün ihtişamına karşı naralar atıyorlardı.

"Şu uçan kuşların güzelliğine bir bak," diye seslendi pencerenin dışından.

"Kuşlar mı?" diyen Campanella şaşkın şaşkın yukarı baktı.

Kulenin tepesindeki bol kıyafetler içindeki adam elindeki kırmızı bayrağı birden kaldırdı ve deli gibi sallamaya başladı. Bir anda kuşlar uçmayı bıraktı ve tam o anda nehrin aşağısında sağır edici bir patlama sesi duyuldu. Etraf artık tamamen sessizdi. Çok geçmeden sinyal veren adam yeniden yeşil bayrağını çıkarıp sallamaya ve güçlü bir sesle haykırmaya başladı:

“Göçmen kuşlar, uçma vakti! Göçmen kuşlar, uçma vakti!”

Kuledeki adamın sesi rahatlıkla duyulabiliyordu. Sürüler hâlindeki sayısız kuş yeniden göklere yükseldi. Kaoru da aynı pencereden dışarı sarkarak çocukların arasına girdi, sevimli ve tatlı yanaklarını havaya doğrultup kuşları görmeye çalıştı.

“Kuşların sayısı ne kadar fazla, öyle değil mi?” dedi küçük kız, Giovanni’ye, “Gökyüzü ne kadar da güzel!”

Kaoru, Giovanni ile konuşmak için elinden geleni yapsa da Giovanni kızın bu kadar yakınına gelmesini bir miktar küstahça bulduğu için ona hiç cevap vermeden gökyüzünü izlemeye devam etti. Kaoru hafifçe iç çekti ve sessizce koltuğuna geri döndü. Kızın hâline üzüldüğü aşikâr olan Campanella ise pencereden sarkmayı bırakıp gözlerini yeniden haritasına dikmişti.

“Şu adam kuşlara öğretmenlik mi yapıyor?” diye sordu kız, Campanella’ya.

“Göç eden kuşlara sinyal vererek onlara rehberlik ediyor,” diye cevapladı Campanella biraz tereddüt ederek. “Ke-sin deniz fenerleri yanıyor diyedir.”

Vagon şimdi sessizliğe bürünmüştü. Giovanni de başını içeri sokup koltuğunda oturmak istiyordu ama kendisi dı-

şarıdaki bu karanlıktayken, olabildiğince parlak bir şekilde aydınlatılmış vagonun içine girerse gözlerinin kamaşacağından çekiniyordu. Olduğu yerde kalıp ısıklık çalmaya başladı.

Acaba neden böyle hüzünlüyüm? Biraz daha nazik ve hoşgörülü davranmak istiyorum ama yapamıyorum. Oradaki nehir yatağının en uzak köşesinde mavimsi, dumana benzer bir alev görüyorum. Çok soğuk ve durgun görünüyor. Durmadan oraya bakacağım, kendimi böyle sakinleştireceğim.

Giovanni ellerini ağrıyan başına götürdü, bakışlarını uzaklardaki aleve çevirdi.

Evrenin her köşesine beraber gidebileceğim bir kişi bile yok mu? Campanella bile şu kızla muhabbet etmekten son derece memnun görünüyor. Peki ya ben ne yapacağım?

Giovanni'nin gözlerine hücum eden yaşlar, Samanyolu'nu aslında olduğundan daha uzağa taşımış, beyaz rengini daha da puslu göstermişti.

Bu sırada tren gittikçe nehirden uzaklaşmış, bir uçurumun tepesinde ilerlemeye başlamıştı. Karşı tarafta ise tüm heybetiyle yükselen siyah kayalıklar ve pırıl pırıl nehir, karşı uçurumdan yukarı doğru uzanıyordu. Bir anda devasa mısır ağaçları çıktı karşılarına. Yapraklarının kenarları kıvrır kıvrır görünüyordu. Mısırların yemyeşil ve kocaman kabuklarından kırmızı püsküller fışkırıyor, bu püsküllerin arasından seçilen mısırlar, inci taneleri gibi göz kamaştırıyordu. Mısır ağaçlarının sayısı bir süre sonra o kadar artmıştı ki tren raylarının iki tarafında yükselerek âdeta bir koridor oluşturmuşlardı. Giovanni'nin canı, başını pencereden içeri sokmak istedi. Koltuğa oturup vagonun diğer yanındaki pencerelere baktığında uçsuz bucaksız mısır tarlalarının ufuk çizgisine kadar uzandığını, mısır başaklarının rüzgârda usul

usul salındığını gördü. Kıvır kıvır yaprakların uçlarında kırmızı ve yeşil çiy taneleri, güneş ışınlarını içine çekmiş sürülerce elmasın güzelliğini taşıyordu.

“Bunlar mısır, değil mi?” diye sordu Campanella, Giovanni’ye.

Giovanni henüz muhabbet edecek havada olmadığından, “Evet,” diye kestirip attı ve düşünceli bakışlarını tekrar mısır tarlalarına yönelterek kendi dünyasına çekildi.

Bu sırada tren hızını gitgide azaltmış, birkaç işareti ve çok sayıda ışıklı makası geçerek ufak bir istasyonda durmuştu. İstasyonun önündeki donuk renkli saatin kolları tam olarak İkinci Zaman’ı gösteriyordu. Rüzgâr yok oldu, tren hareketsizce bekledi ve durmadan sağa sola sallanan saat sarkacının sesi bu ıssız yerin sessizliğinde yankılandı. Tarlaların en uç köşesinden sökülen bir örgü misali süzülmeğe başlayan hafif bir melodi ulaştı vagona, saat sarkacının ritmiyle ahenkli bir melodiydi bu.

Karşı koltukta oturan Kaoru, Giovanni ve Campanella’ya bakarken kendi kendine, “Yeni Dünya Senfonisi,” dedi. Uzun boylu genç adam da dahil vagondaki herkes tatlı rüyalarda kendini kaybetmişti.

Böylesine güzel, böylesine sakın bir yerdeyken neden hâlâ mutlu olamıyorum? Kendimi neden bu kadar yalnız hissediyorum? Üstelik Campanella bana o kadar kalpsizce davranıyor ki... Trende beraber oturuyoruz ama onun tek yaptığı şu küçük kızla gevezelik etmek. Kalbim gerçekten de kırıldı.

Yüzünün yarısını avuçlarıyla saklayan Giovanni gözlerini pencereye dikti ve uzaklara daldı. Camdan yapılmış bir flüt kadar yüksek perdeden çalan düdüğün sesi duyulduktan sonra tren yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Cam-

panella ise hüznün dolu ıslığıyla Yıldız Şarkısı'nı çalmayı sürdürüyordu.

Arka koltuktaki adam sanki yeni uyanmış gibi hırıltılı bir sesle aniden, “Tabii tabii, buradaki ovalar bayağı yüksekte kalıyor,” diye bağırdı. Yaşını aldığı sesinden anlaşılıyordu. “Eğer burada mısır yetiştirmek istiyorsan önce altmış santimetre derinliğinde bir delik açıp tohumları içine ekmen gerek. Başka türlü büyümesi mümkün değil!”

“Öyle mi? Nehir de epey uzakta kaldı galiba.”

“Tabii tabii, nehrin yaklaşık bir iki kilometre yukarısındayız. Devasa bir kanyon için yeterli bir rakım!”

Bu sözlere kulak misafiri olan Giovanni bu yerin Colorado Platosu olup olmadığını merak etti. Campanella hüznünlü ıslığını çalmaya devam ediyordu. Yanakları ipeğe sarılmış elmalar kadar kırmızı olan Kaoru ise Giovanni'nin baktığı yöne bakıyordu.

Mısırlar bir anda ortadan kayboldu, etrafta siyah, ıssız çayırlar haricinde hiçbir şey görünmüyordu artık. Ufuktan yükselen “Yeni Dünya Senfonisi” şiddetini biraz daha artırmıştı. Siyah çayırların üzerinde, saçına beyaz bir tüy takmış, kollarında ve göğsünde çok sayıda taşlar bulunan, sırtında küçük yayı ve ona takılı tek okuyla yalnız bir Kızılderili, trenin arkasından son sürat koşuyordu.

“Bu bir Kızılderili! Bak, bir Kızılderili!” diye bağırdı Tadaşi.

Bunun üzerine siyah takımlı genç adam uykusundan uyanıp gözlerini açmış, Giovanni ve Campanella ise hemen ayağa kalkmıştı.

“Bu tarafa koşuyor! Bu tarafa koşuyor! Trene yetişmek istiyor herhalde!” diye haykırdı Kaoru.

“Hayır, trene yetişmek istemiyor,” diyerek ayağa kalktı elleri cebindeki genç adam, nerede olduğunu unutmuş gibi bir hâli vardı, “Ya avlanıyor ya da dans ediyor.”

Kızılderili gerçekten de yarı dans eder izlenimi uyandırıyor. Adımları koşan bir kişiye göre fazla ölçülü ve düzenliydi; gerçekten koşuyor olsaydı adımlarını daha hızlı atardı. Sonra Kızılderili o kadar aniden durdurdu ki saçına taktığı beyaz tüy yere düştü. Hızlıca sırtındaki yaya uzandı, gökyüzüne nişan aldı ve yıldırım hızıyla okunu fırlattı. Hemen sonra gökyüzünden düşmeye başlayan turna, Kızılderili’nin açık kollarına iniş yaptı. Kızılderili mutluluktan kahkahalara boğulmuştu.

Elindeki turnayla trenin arkasından bakan Kızılderili’nin silueti giderek küçülüp gözden kayboldu. Ötedeki telgraf tellerinin kırmızı yalıtkanları bir iki kez parlayıp söndükten sonra etrafı yine uçsuz bucaksız mısır tarlaları kaplamıştı. Trenin çıktığı devasa uçurumun en dibindeki engin nehrin akarken saçtığı pırıltılar göz kamaştırıyordu.

“Tabii,” dedi yaşlı adam. “Buradan sonrası hep yokuş aşağı. Şimdi tek seferde nehir seviyesine kadar ineceğiz. Öyle basit bir olay değil bu. Buradaki yüksek eğim nedeniyle bu trenlerin aşağıdan yukarı çıkması imkânsız. Bakšana, hızımız şimdiden arttı sanki.”

Tren yokuş aşağı ilerliyordu. Uçurumun iyice kenarlarındaki raylara gelince aşağıdaki nehrin bir kısmı görülebiliyordu. Bu güzel manzara karşısında Giovanni’nin keyfi yavaş yavaş yerine geliyordu. Öyle ki vagon küçük bir kulübenin yanından geçerken orada tek başına duran çocuğa selam vermek için camdan haykırdı heyecanla.

Tren raylar üzerinde ilerliyordu. Eğimden dolayı va-

gondaki herkes öne doğru devrilmekten endişe ederek koltuğuna sıkıca tutunmuştu. Giovanni de istemsizce Campanella'ya döndü ve birbirlerine gülümsediler. Artık trenle aynı hizaya gelen Samanyolu Nehri parıltılar saçarak akıp gidiyordu. Nehrin her iki kıyısını da soluk, kırmızı renkli yabankaranfilleri kaplamıştı. Tren artık normal bir hızda ve normal bir eğimde gidiyordu.

Nehrin iki yakası da yıldız ve kazma şeklindeki bayraklarla işaretlenmişti. Giovanni sonunda konuşmaya başladı: “Bu bayraklar ne için sence?”

“Bilmem ki. Haritada böyle bayraklar görünmüyor. Şurada demirden bir gemi de var.”

“Evet.”

“Belki de köprü inşa ediyorlardır,” diye tahmin yürüttü Kaoru.

“Doğru, bunlar askeri mühendislerin bayrakları! Köprü inşası için hazırlık yapıyorlar. Peki ya etrafta neden bir tane bile asker yok?”

Tam o sırada nehrin karşı kıyısına yakın bir yerden Samanyolu Nehri'nin görünmez suları bir anda göğe yükselecek hiddetle güröldeyen bir sütun oluşturdu. Bu görkemli manzaraya kulakları çınlatan bir patlama sesi eşlik etti.

“Havaya uçtu! Nehir havaya uçtu!” diyerek heyecanla zıplıyordu Campanella.

Su sütunu gözden kaybolursa da patlama sonucu havaya uçan düzinelerce devasa alabalık, kısa süre havada süzöldükten sonra beyaz ışıklar saçan göbeklerini aşağı doğru yönelterek bir yay çizdiler ve tekrar nehirle buluştular. Giovanni şu anda o kadar hafiflemiş hissediyordu ki kendisi de o balıklar gibi koltuğundan havalara sıçramak üzereydi.

“Uzaydaki askeri mühendislerden oluşan bir tabur! İnılmaz! Bu alabalıklar mı, işte her neyse, nasıl da havaya uçu tu öyle. Daha önce hiç bu kadar eğlenceli bir geziye çıkmamıştım. Harika!”

“O alabalık yakından neredeyse bu kadar vardır,” dedi Campanella ellerini olabildiğince açarak. “Ne kadar çok balık varmış suda.”

Kaoru, “Acaba küçük balıklar da var mıdır?” diyerek çocukların sohbetine katıldı.

“Kesin vardır,” diye cevap verdi Giovanni ilgiyle gülümseyerek. Sonunda kendine gelmişti. “Büyük balıklar varsa, küçükleri de olmak zorunda. Sadece onları görece k kadar yakın değ iliz.”

“Bak! Bunlar ikizlerin yaşadığı saraylar olmalı,” diye haykırdı Tadaşi, pencerenin dışındaki bir yeri işaret ediyordu. Gösterdiği yerde yan yana dizilmiş iki küçük tapınak görünüyordu. Tapınakların ikisi de kristalden yapılmış gibiydi.

“İkizlerin yaşadığı saraylar mı? O nedir?”

“Annemiz bize hep anlatırdı,” diye cevap verdi Kaoru. “Tam da annemin söylediği gibi iki tane kristal tapınak yan yana duruyor, kesin onlardır.”

“Biraz daha anlatsana. İkizlerin gökte ne işi var?” diye sordu Giovanni merak içinde.

Tadaşi coşkuyla söze girdi. “Ben biliyorum! İkizler bir gün çayırlarda oynamaya çıkmış ve sonra bir kargayla kavgaya tutuşmuşlar.”

“Hayır, yanlış anlatıyorsun. Bir dakika, annem bu hikâyeyi hep şöyle anlatırdı: Samanyolu Nehri’nin yatağına...”

“...bir kuyruklu yıldız gelmiş vınnn diye. Vın vın!”

“Yeter Tadaşı! Hikâye öyle değil! Senin dediğin bambaşka bir hikâye. Eğer ikizler *onlarsa* şimdi flüt çalıyor olmalılar.”

“Hayır, şimdi denizdeler onlar.”

“Hayır, hayır, hayır! Zaten denizden gelmişlerdi, hatırlasana.”

“Evet, evet. Hikâyeyi biliyorum, o yüzden ben anlatacağım.”

Birdenbire nehrin uzaktaki kıyısı kızıl bir renk aldı. Ufuk çizgisinden yükselen ışık o kadar parlaktı ki akçaağaca benzeyen bütün o ağaçlar, zifiri karanlığa gömülmüş gökyüzünde kıpkırmızı parlıyorlardı. Ara sıra Samanyolu Nehri’nin görünmez dalgaları pırıl pırıl parıldıyor, iğneler misali ışıldıyorlardı. Uzaktaki ovalarda kocaman, kızıl bir ateş tütüyordu; yükselen dumanlar gökyüzünün koyu mor rengine meydan okuyordu. Alevler yakut renginden ya da lityum ateşinden çok daha büyüleyici, şeffaf bir kırmızıydı.

“O neyin ateşi öyle?” diye sordu Giovanni. “Böylesine parlak bir alev için ne yakmak gerekir merak ettim.”

Haritasına başvurduktan sonra “Akrep’in* ateşi,” diye yanıt verdi Campanella.

“Ah, Akrep ateşini biliyorum!” diye haykırdı küçük kız.

“O nedir?” diye sordu Giovanni.

“*Scorpio*, yani Akrep, ölene kadar ateşte yanmış. Babam bu ateşin şimdi bile yanmaya devam ettiğini söylerdi.”

“Akrep bir böcek türü, değil mi?”

“Hı hı, öyle. Ama hoş bir böcek.”

“Akrep hiç de hoş bir böcek değildir! Bir keresinde

* Akrep Takımyıldızı’ndan bahsedilmektedir. —yhn

müze gezisindeyken alkol içinde tutulan bir akrep örneği görmüştüm. Kuyruğunda kocaman bir iğnesi vardı, öğretmenim bir de şey demişti, sokarsa ölürmüşüz!”

“Biliyorum ama bence yine de hoş böcekler. Babam hikâyeyi şöyle anlatırdı: Çok ama çok uzun zaman önce, Baltoro vadilerinin derinliklerinde bir akrep yaşarmış. Bu akrep hayatta kalmak için minicik böcekleri öldürüp yiyormuş. Günlerden bir gün bu akrep, bir gelincik tarafından yakalanmış. Akrep tüm gayretiyle kaçmaya çalışsa da gelincik onu yemenin eşiğindeymiş. Akrep tam yeneceği sırada bir kuyunun içine düşüvermiş. Kuyu çok derin olduğundan akrep bir türlü yukarı çıkamamış. Boğulacağından emin olup son duasını etmeye başlamış: ‘Ömrüm boyunca kaç canlıyı öldürdüm hatırlamıyorum bile ama bu sefer yakalanan ben oldum ve can havliyle kaçmaya çalıştım. Gel gör ki şimdi ne hâldeyim! Hayattaki her şey gerçekten de muallak. Neden kendi bedenimi sorgusuz sualsiz o gelinciğe teslim etmedim ki? Öyle yapsaydım, belki de gelincik ömrünü bir gün uzatmış olurdu. Ne olur, Tanrım, kalbimi oku. Bir sonraki yaşantımı böyle çöpe atmama engel ol. Onun yerine bu bedeni herkesin mutluluğu için kullan.’ Duasını bitiren akrep bir süre sonra bedeninin alev aldığına, gecenin karanlığında gözalıcı bir ateşe dönüştüğüne şahit olmuş. İşte babam der ki o ateş şimdi bile yanmakta. Oradaki ateşin bu akrep olduğundan eminim.”

Kaoru sözünü bitirince Giovanni onu onayladı: “Haklısın. Bak, oradaki işaret tabelaları akrep şeklinde dizilmiş.”

Giovanni hakikaten de ateşin uzak tarafına dikili üç adet işaret tabelasının akrep kıskaçlarına, daha yakın taraftaki beş adet işaret tabelasının ise kuyruk ve iğne kısımlarına

ne kadar çok benzediğini gözünden kaçırmamıştı. Bütün bedeni alevlerle çevrili akrebin belirgin silueti tam karşısındaydı işte, güneş kadar parlak, ay kadar sessiz.

Akrebin alevleri yavaş yavaş gözden kaybolurken vagondaki tüm insanlar uzaklardan yükselen hareketli ve ilginç müzik sesini dinlemeye, envaiçeşit çiçek kokularını fark etmeye, insan sesi ve ıslık gürültüsünün birbirine karıştığı uğultuyu duymaya başladılar. Görünüşe göre trenin yakınındaki bir kasabada büyük bir festival vardı.

Deminden beri Giovanni'nin yanı başında derin derin uyuyan Tadaşi, aniden "Kentaur bize çiy yağdıra! Kentaur bize çiy yağdıra!" diye tüm gücüyle haykırmaya başladı. Vagon pencerelerinin dışında Noel ağaçları gibi koyu yeşil renkte ladinler ve köknarlar diziliydi. Ağaç dallarında minik minik parıldayan sayısız ışık, tıpkı bir ateşböceği sürüsünü andırıyordu.

"Tabii ya! Bu gece Kentaur Festivali vardı."

"Evet, burası da Kentaur Kasabası olmalı," diye hemen cevap verdi Campanella.

[Orijinal elyazmasının bu kısmından sonraki birkaç sayfası kaybolmuştur.]

"Neredeyse Güney Haçı'na geldik," dedi genç adam çocuklara yönelerek, "Burada iniyoruz, hadi hazırlanın."

"Ben birazcık daha trende kalacağım," dedi Tadaşi.

Campanella'nın yanında oturan Kaoru titrek elleriyle eşyalarını toplamaya, trenden inmek için hazırlanmaya başladı. Giovanni ve Campanella ile henüz vedalaşmak istemiyor gibiydi.

Genç adam dudaklarını sıkı sıkı kapatarak konuşuyordu. “Burada inmemiz gerek,” diye yineledi Tadaşi’ye tepeden bakarak.

“Bana ne! Ben birazcık daha trende duracağım!”

Giovanni dayanamayıp, “Bizimle durabilirsin,” dedi küçük çocuğa. “Sonsuza kadar götüren bir biletimiz var!”

Kaoru söze girip, “Ama burada inmemiz lazım,” dedi üzgün sesiyle, “cennete gitmek için burada inmek gerekiyor.”

“Kim demiş cennete gitmeniz gerektiğini? Öğretmenim her zaman der ki nerede olursak olalım cennetten daha güzel bir yer kurmak bizim elimizde.”

“Ama annemiz burada ve Tanrı gitmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Böyle bir Tanrı şarlatan bir Tanrı’dır.”

“Asıl senin Tanrı’n şarlatan!”

“Hayır, değil!”

Genç adam gülümseyerek araya girdi. “Peki senin Tanrı’n nasıl bir Tanrı?”

“Nereden bilebilirim ki?” diye sordu Giovanni, “Ama benim Tanrı’m onunki gibi değil! Benimki tek gerçek Tanrı.”

“Gerçek Tanrı tabii ki de tektir,” dedi genç adam.

“Ben öyle demiyorum ki,” dedi Giovanni. “En ama en gerçek Tanrı’yı diyorum.”

“Ben de tam olarak aynı şeyi diyorum. Umuyorum ki bir gün o biricik Tanrı’nın huzurunda buluşacağız sizinle.” Genç adam hürmetle kollarını bağladı. Kaoru da aynısını yaptı. Ayrılığın verdiği hüzünden dolayı herkesin beti benzi atmıştı.

Giovanni ise gözyaşı dökmemek için kendini zor tutuyor, konuşurken sesi titriyordu. “Hazır mısınız? Güney Haçı durağına az kaldı.”

İşte tam o anda, Samanyolu Nehri'nin uzaklarındaki görünmez suların tam ortasında yalnız bir ağaç gibi yükselen görkemli bir haç görüldü. Haçın göz alıcı parıltılarından mavi, turuncu ve daha nice renk fışkırıyor, solgun ışıklar saçan bulutların oluşturduğu hale ise tepesini süslüyordu. Treni öyle bir heyecan dalgası sarmıştı ki içindeki tüm yolcular haçı görünce hazır ola geçip tıpkı Kuzey Haçı'nda yaptıkları gibi dua etmeye başlamıştı. Su kabakları için kapışan çocukların attığı neşeli çıgıllıklara benzer yaygaradan ve tarif edilemeyecek kadar derin, bir o kadar da mazlum iç çekişlerden başka bir şey duyulmuyordu etrafta. Görkemli haç kendini tümüyle göstermeye başlamıştı artık. Haçın etrafında yavaşça dönen hale bir elmanın içi kadar soluk ve beyaz bulutlardan ibaretti.

“Hallelujah! Hallelujah!”

İnsanlar koro hâlinde dua ediyor, sesleri canlı ve neşe dolu duyuluyordu; o uçsuz bucaksız gökyüzünün, o soğuk uzayın en ücra taraflarından dupduru bir boru sesi yükseldi ve herkes başını o tarafa yöneltti. Sayısız işaret lambasının yanından hızla geçip giden tren, haçın tam önünde durana dek hızını azaltmaya devam etti.

“Hadi bakalım, burada iniyoruz.”

Genç adam Tadaşi'nin elinden tutup vagonun diğer tarafındaki çıkış kapısına doğru yaklaştı yavaşça. Onların hemen arkasından yürüyen Kaoru ise omzunun üzerinden geriye, Giovanni ve Campanella'nın olduğu yöne baktı ve titrek sesiyle “Hoşça kalın,” dedi.

“Hoşça kal,” diye yanıt veren Giovanni ağlamamak için kendiyle savaş verirken dişlerini o kadar sıkırmıştı ki bu veda sözleri ağzından çıkarken sesi sinirli geliyordu.

Küçük kız yeniden arkasına baktı. Trenden ayrılmanın verdiği dayanılmaz hüznle fal taşı gibi açtığı gözlerini çocukların oturduğu tarafa son kez yöneltti ve treni sessizce terk etti. O sırada vagondaki yolcuların yarısı bile inmemişti henüz. Yine de yolcuların kalanı göz açıp kapayıncaya kadar trenden inmiş, vagonda Giovanni ve Campanella'dan başka kimseler kalmamıştı. Hızla içeri dolan rüzgârın taşıdığı kasvet sarmıştı vagonun her bir yanını.

Giovanni ve Campanella camdan dışarı bakınca huşu içinde diz çökmüş bir sürü insanın, devasa haçın huzurunda, Samanyolu Nehri'nin kıyısı boyunca sıralandığını gördüler. Nehrin görünmez sularından geçen beyaz cübbeli ilahi bir figür, ellerini öne doğru uzatmış diz çöken insanlara yaklaşıyordu. Tam o anda trenin camdan yapılma düdüğü yankılandı gürültüyle. Lokomotif harekete geçtiği sırada, nehrin aşağı kısmından yükselen gümüş renkli sis bulutu, trenle nehir arasına girerek manzarayı iyice kapattı. Şimdi etrafta yüzlerce ceviz ağacı ve onlara tırmanıp sevimli suratlarını göstererek altın renkli halelerini sergileyen, sisin içinden göz kırpiştıran ve oradan oraya koşuşturan tez canlı sincaplar haricinde dikkat çeken başka hiçbir şey yoktu.

Sis bulutu kalkmaya başlamıştı. Pencereden baktıklarında kenarları boyunca minik elektrikli lambaların sıralandığı, nereye gittiği belli olmayan genişçe bir yolun kısa süreliğine tren raylarına eşlik ettiğini fark ettiler. Tren önlerinden geçerken elektrik lambalarının morumsu ışıklarının her biri sönüyor; geçtikten hemen sonra ise trendekileri selamlarcasına tekrar yanıyordu.

Demin devasa görünen haç o kadar geride kalmış ve küçülmüştü ki sanki biri onu oradan kaldırıp göğsüne kolye

yapabilirdi. Buradan bakıldığında ne Kaoru'nun ne o genç adamın ne de nehir kenarındaki diğer tüm insanların hâlen orada diz çöküp çökmediğini ya da çoktan cennete girip girmediklerini kestirmek mümkündü.

Giovanni derin derin iç çekti.

“Campanella, bak yine biz bize kaldık. Seyahat etmeye devam edelim birlikte, sonsuza dek. Eğer o akrebin yerine geçip tüm insanlara gerçek mutluluğu bahsedebilecek olsaydım, bedenimin yüz kere yanıp tutuşması umurumda dahi olmazdı.”

“Benim de öyle,” dedi Campanella gözleri kristaller kadar berrak yaşlarla dolarken.

“Peki ama insanlar gerçekten nasıl mutlu olur ki? Gerçek mutluluk ne demek?” diye sordu Giovanni.

“Bilmiyorum,” dedi Campanella belli belirsiz.

“Elimizden geleni yaparız o hâlde!” diye haykıran Giovanni, derin bir nefes aldı ve hiç tanımadığı bir metanetin damarlarına hücum ettiğini hissetti.

Samanyolu Nehri'ndeki bir noktayı işaret ederken iyice koltuğuna gömülen Campanella, “Şuraya bak! Kömür Çuvalı Bulutsusu! Tıpkı bir delik gibi,” diye atıldı. Giovanni o tarafa baktığı anda nutku tutuldu. Karşılarındaki nehrin bir noktasında simsiyah ve devasa bir delik vardı. Ne kadar derin olduğunu veya içinde neleri sakladığını tahmin edemiyordu. O deliğin içine ne kadar bakarsa baksın, ne kadar gözlerini ovuşturursa ovuştursun hiçbir şey göremedi. Üstüne üstlük gözlerine de ağrı girmişti. Giovanni söze başladı:

“Böyle bir karanlığa girmek beni korkutmuyor artık. Tüm insanların istediği gerçek mutluluğu aramaya çıka-

cağım, kararım kesin. Aramaya birlikte gideriz, değil mi Campanella? Gidebildiğimiz kadar uzaklara hem de...”

“Tabii ki de birlikte gideriz. Ah, şuraya bak!” diye bağırdı Campanella aniden uzaktaki düzlükleri göstererek. “Hayatımda hiç bu kadar güzel kırlar görmemiştim! Herkes orada toplanmış. Burası gerçek cennet olmalı. Baksana! Annem de orada!”

Bunun üzerine Giovanni, arkadaşının işaret ettiği yöne baktı ama orada belli belirsiz, beyaz bir sis bulutundan başka hiçbir şey göremedi. Campanella’nın betimlediği ile zerre alakası yoktu bu manzaranın. Yine o tarif edilmez yalnızlık kapladı Giovanni’nin içini. Tek kelime etmeden camdan baktı, karşıdaki nehrin kıyılarında yükselen iki telgraf direğine ait kırmızı yalıtkanlar kol kola girmişçesine birbirine bağlanmıştı.

Giovanni yüzünü Campanella’ya çevirirken, “Her zaman beraber olalım, tamam mı?” diye sordu; fakat kafasını çevirdiğinde, parlak kadife bir koltukta oturan Campanella’dan eser yoktu. Sadece ve sadece siyah, kadife kaplamanın parıltısı oradaydı. Beyninden vurulmuşa dönen Giovanni hemen koltuğundan zıpladı, kimse duymasın diye pencereden olabildiğince dışarı sarkarak avazı çıktığı kadar bağırmaya, feryat figan ağlamaya başladı. Sonra bir anda her yer kapkaranlık oldu.

Giovanni yorgun argın gözlerini açtı. Bir yamaçtaki çimenler üzerinde uyuyakalmıştı. Soğuk gözyaşları yanaklarından akıp giderken göğsünde garip bir yanma hissi vardı.

Gergin bir yay gibi havaya fırladı Giovanni. Aşağıya bakınca fenerlerden yayılan ışıkların kasabanın her sokağını sarıp sarmaladığını gördü. Nedense bu kasabanın ışıkları

daha bir aydınlık gözüktüyordu şimdi. Demin rüyasında gezindiği Samanyolu Galaksisi ise her zamanki gibi belli belirsiz uzanıyor, karanlık gök kubbenin güneyine doğru daha da bulutsu bir hâl alıyordu. Akrep Takımyıldızı'nın sağ tarafındaki parlak, kırmızı bir nokta göz kırparcasına parılıyordu. Yıldızların gökteki konumları pek değişmemiş gibiydi.

Giovanni tepeden yokuş aşağı koşturdu. Akşam yemeğini yemek için hâlâ kendisini beklemekte olan hasta annesinden başka bir şey düşünemiyordu o sırada. Korudaki simsiyah çam ağaçlarının arasından geçerek mandıranın beyaz çitlerini takip etti, önündeki tanıdık bahçe kapısını açarak karanlıkta kalan çiftliğin içine girdi. İçinde iki fiçinin durduğu bir el arabası çiftlik kapısının önüne bırakılmıştı. Daha önce bu el arabasını orada görmediği için Giovanni bunu, birinin mandıraya geldiğine dair bir işaret olarak yorumladı.

“İyi akşamlar!” dedi yüksek sesle. “Geliyorum!”

Kısa süre sonra bol ve beyaz pantolonlu bir adam Giovanni'nin karşısında belirdi.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bugün evimize süt gelmedi de...”

“Ah, kusura bakmayın.”

Adam içeri girip kısa süre sonra elinde bir şişe sütle geri döndü.

“Gerçekten kusura bakmayın, öğleden sonra biraz dikkatim dağınıktı, bahçe kapısını açık bırakmışım. Bizim afacan buzağı da annesinin yanına kaçıp bütün sütünü içivermiş,” diye açıkladı.

“Aa, öyle mi? Ben bu şişeyi alıp gidiyorum o hâlde.”

“Evet evet. Gerçekten çok özür dilerim.”

“Sorun değil.”

Giovanni ellerini hâlâ ılık olan şişenin etrafına sarmıştı. Bahçe kapısını açtı, şehrin ormanlık kısmından geçerek anacaddeye çıktı. Dört yol ağzına geldiğinde, karanlık gökyüzünü arkasına almış köprünün uzun kulelerinin sağ tarafından yükseldiğini görebiliyordu. Campanella ve diğerlerinin lamba yüzdürmek için gittiği nehrin üzerinde bulunuyordu bu köprü.

Dört yol ağzında ve oradaki dükkânların önünde yedi sekiz kişilik gruplar hâlinde toplanan kadınlar, köprü tarafına bakarak birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Baktıkları tarafta tüten ışıklar her zamankinden çok daha fazla ve parlaktı. Her nedense Giovanni’nin tüyleri ürpermiş, kalbinde bir soğukluk hissetmişti. Hemen etraftaki insanlara yönelip bağırırcasına, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Bir çocuk nehre düştü,” diye cevapladı birisi. Geri kalan insanların hepsi dönüp Giovanni’ye baktı. Giovanni sanki bir rüyanın içindeymiş gibi hızla köprü tarafına koşmaya başladı. Köprüde o kadar büyük bir insan kalabalığı vardı ki köprünün kendisi görünmüyordu. Beyaz üniformalı bir polis memuru da kalabalığın içindeydi.

Giovanni köprünün girişine geldiğinde aceleyle nehir kenarına indi. Karanlık sulara yansıyan ışıklar sürekli yanıp sönüyordu. Nehrin karşı kıyısında yedi sekiz tane lamba etrafı turluyor gibi görünüyordu. Işıkları sönmüş, su kabakları kül renkli nehrin ortasında süzülüyorlardı sessiz sakın.

Nehrin en alt kısmında sadece siyah gölgeleri görünen insanlar vardı. Giovanni hemen oraya indi ve okuldan arkadaşları Marceau ile karşılaştı.

Marceau, Giovanni'ye doğru koşar adımlarla gelerek, "Giovanni! Campanella nehre düştü!" dedi.

"Ne? Ne zaman?"

"Birlikte tekneye bindik. Zanelli o sırada kendi lambasını akıntıya bırakmaya çalışıyordu ve ileri doğru uzanmaya çalışırken tekne sallandı ve suya düştü. Campanella da hemen arkasından atlayıp Zanelli'yi tekneye çıkarmaya çalıştı. Zanelli, Kato'ya tutunup kurtuldu ama... Sonra Campanella'yı göremedik."

"Ama herkes onu arıyor, değil mi?"

"Evet, aramaya geldiler hemen. Campanella'nın babası da geldi ama henüz kimse onu bulamadı. Zanelli'yi de eve götürdüler."

Giovanni herkesin toplandığı tarafa gitti. Siyah takım elbisesiyle orada duran Campanella'nın babası solgun, kemikli çenesini sıkarak sağ yumruğunda tuttuğu saate bakıyordu durmadan. Dik duruyordu, etrafı öğrenciler ve kasaba sakinleriyle çevriliydi.

Kimse gözünü nehirden ayırmıyordu. Kimse tek kelime etmiyordu. Giovanni'nin dizleri titriyordu. Balıkçıların kullandığı tipteki karpit lambaları ne zaman hareket etseler nehrin karanlık sularında ıslıl ıslıl dalgalar yaratıyorlardı.

Aşağıda, nehrin en geniş yerindeki durgun suların üzerinde görünen Samanyolu öyle berraktı ki nehrin içinde akan şeyin su değil, gökyüzü olduğuna inanmak mümkündü.

Giovanni, şu anda herkes tarafından nehirde aranan Campanella'nın aslında orada değil de Samanyolu'nun uzak bir noktasında hayatta olduğunu düşündü.

Yine de herkes Campanella'nın bu parlak dalgaların arasından çıkıp "Ne yüzdüm ha!" diyeceğine inanmak isti-

yordu. Belki de nehrin hiç bilinmedik bir yerinden yüzeye çıkmıştı ve şimdi de kıyıda oturmuş bulunmayı bekliyordu. Tüm bu olasılıklara rağmen, biraz zaman geçtikten sonra Campanella'nın babası kararlı bir ses tonuyla, "Artık anlamı yok. Nehre düşeli tam kırk beş dakika oldu," dedi.

Giovanni hiç düşünmeden profesörün olduğu yere giderek karşısında durdu. *Ben Campanella ile bir yolculuğa çıktım, nerede olduğunu biliyorum*, demeyi çok istese de boğazı düğümlendi ve tek bir söz söyleyemedi. Bu sırada profesör, Giovanni'nin selam vermek için yanına geldiğini düşünüp bir süre onun suratına baktı dikkatle.

"Sen Giovanni olmalısın. Bu akşam buraya geldiğin için teşekkürler," dedi.

Giovanni onaylayarak başını salladı, hiçbir şey söyleyemedi.

"Baban eve gelebildi mi?" diye sorarken hâlâ sağ elindeki saati kavırıyordu sıkı sıkı.

"Hayır," dedi Giovanni başını hafifçe iki yana sallayarak.

"Neden gelemedi acaba? Dünden önceki gün güzel haberlerle dolu bir mektup aldım babandan. Bugün eve varmış olması gerekiyordu. Gemisi rötör yapmış olmalı. Yarın okuldan sonra arkadaşlarını da alıp bize ziyarete gel, tamam mı?"

Campanella'nın babası bu sözleri söylerken nehrin gökyüzüyle dolduğu yere yöneltmişti bakışlarını.

Küçük kalbi türlü hislerle dolup taşan Giovanni, hiçbir şey söylemeden profesörün yanından ayrıldı. Sütü bir an önce annesine götürmek ve babasının yakında eve döneceğini haber vermek için son süratle evin yolunu tuttu.

SON

